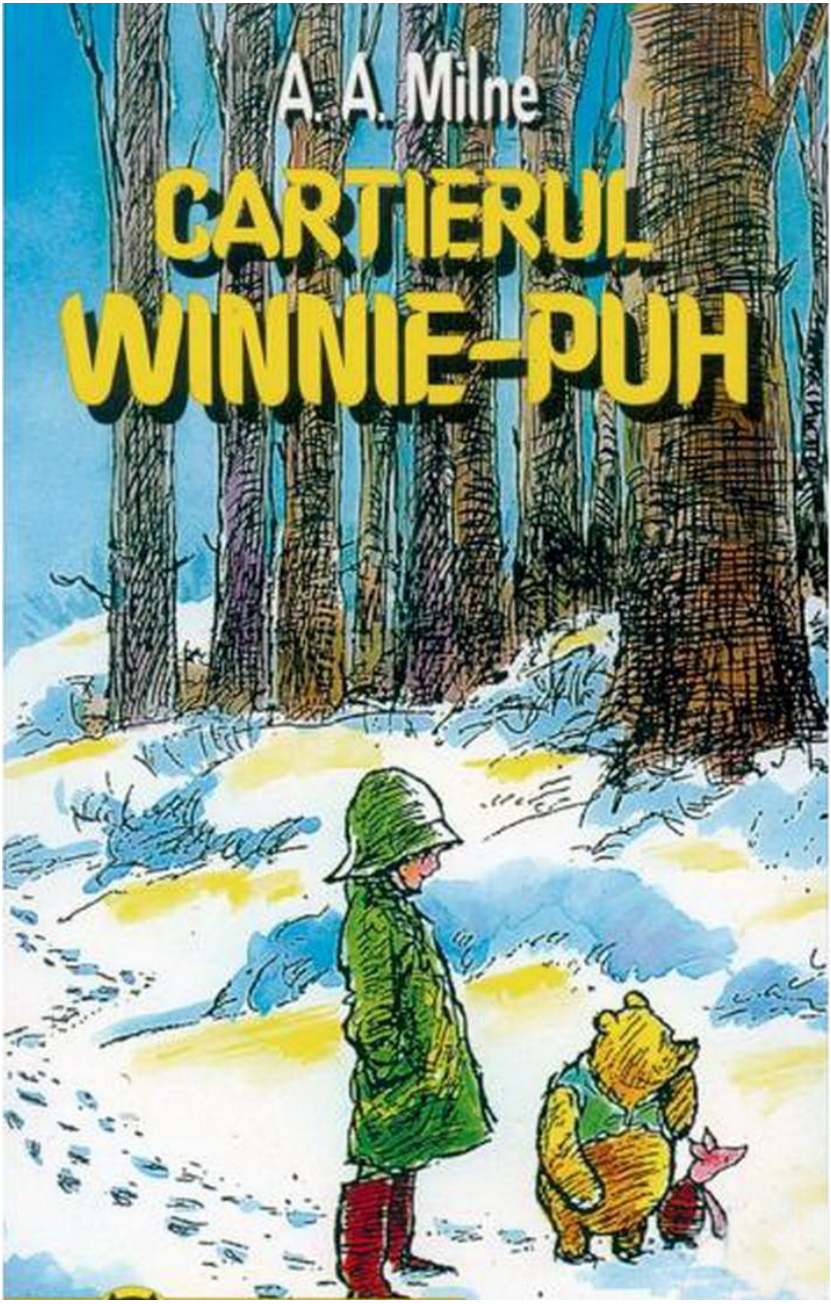
A. A. Milne
CARTIERUL
WINNIE-PUH

CARTIERUL WINNIE-PUH
(CĂSUŢA DIN STRADA PUH)
A. A. MILNE

Christopher Robin, Puh, Porculete şi toţi ceilalţi prieteni ai lor îşi continuă minunatele aventuri în Pădurea de o Sută de Pogoane. Tigrul află ce îi place cel mai mult unui Tigru, Porculete face o ispravă măreaţă pentru care Puh compune un cântec de vitejie, Hi-Ho găseşte o nouă locuinţă pentru Bufniţă şi, în cele din urmă, ne despărţim de personajele pe care le-am îndrăgit atâta.

Cuprins

CONTRAPREZENTARE 4

I. ÎN CARE ÎN CARTIERUL PUH ESTE CONSTRUITĂ O CASĂ PENTRU HI-HO 5

II. ÎN CARE TIGRUL VINE ÎN PĂDURE ŞI IA MICUL DEJUN 12

III. ÎN CARE SE ORGANDIZEAZĂ O CERCETARE ŞI PORCULETE ESTE CÂT PE-ACI SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ DIN NOU CU UN HELEFAN 19

IV. ÎN CARE SE ARATĂ CĂ TIGRII NU SE CAŢĂRĂ ÎN COPACI 26

V. ÎN CARE IEPURILĂ ARE O ZI AGLOMERATĂ ŞI AFLĂM CE FACE CHRISTOPHER ROBIN 1

DIMINEŢILE 33

VI. ÎN CARE PUH NĂSCOCEŞTE UN NOU JOC ŞI HI-HO PARTICIPĂ LA EL 40

VII. ÎN CARE TIGRULUI ÎI IES AERELE 47

VIII. ÎN CARE PORCULETE FACE UN LUCRU FOARTE MARE 54

IX. ÎN CARE HI-HO GĂSEŞTE FUBNIŢIA ŞI BUFNIŢA SE MUTĂ ÎN EA 61

X. ÎN CARE CHRISTOPHER ROBIN ŞI PUH AJUNG LA UN LOC FERMECAT ŞI NOI ÎI LĂSĂM ACOLO 68

CONTRAPREZENTARE

O prezentare prezintă oamenii, dar Christopher Robin şi prietenii lui, care v-au fost deja prezentaţi, îşi vor lua acum bun rămas. Deci asta este exact opusul. Când l-am întrebat pe Puh care este opusul unei Prezentări, el a spus „Ce a cui să fie?”, ceea ce nu prea ne-a ajutat atât pe cât sperasem, dar din fericire Bufniţa şi-a păstrat cumpătul şi ne-a spus că Opusul Prezentării, dragul meu Puh, este

Contra-prezentarea; şi întrucât ea se pricepe foarte bine la cuvinte lungi, sunt sigur că aşa este.

Noi avem o Contraprezentare, pentru că săptămâna trecută, când Christopher Robin mi-a spus „Cum rămâne cu povestea pe care urma să mi-o spui despre ce i s-a întâmplat lui Puh când…”, întâmplător eu m-am grăbit să spun „Dar cum rămâne cu o sută şapte ori nouă?” Şi după ce am terminat cu asta, am mai avut una despre vacile care intră pe poartă la două şi un minut şi dacă sunt pe câmp trei sute, câte mai rămân după o oră şi jumătate? Toate acestea ni se par foarte palpitante şi, după ce am palpitat destul, ne ghemuim şi adormim… şi Puh, care mai stă un pic treaz pe scaunul lui de lângă perna noastră, gândeşte în sinea lui Gânduri Măreţe despre Nimic, până ce închide şi el ochii, dă din cap şi ne urmează tiptil în Pădure. Şi acolo trăim aventuri magice, mai minunate decât toate pe care vi le-am povestit; dar deocamdată, când ne trezim dimineaţa, ele dispar înainte de a apuca să pun mâna pe ele. Cum a început ultima dintre ele? „într-o zi, când Puh hoinărea prin Pădure, erau o sută şapte vaci la o poartă…” Nu, nu. Vedeţi? Am pierdut-o. Cred că era cea mai bună. Dar iată câteva din celelalte, toate pe care ni le vom aminti acum. Desigur, nu este de fapt un rămas bun, pentru că Pădurea va fi veşnic acolo… şi oricine e Prietenos cu Urşii o va găsi.

A. A. M.

I. ÎN CARE ÎN CARTIERUL PUH ESTE CONSTRUITĂ O CASĂ PENTRU HI-HO

Într-o zi când Ursul Puh nu avea altceva de făcut, s-a gândit să facă totuşi ceva şi a dat roată până la casa lui Porculete ca să vadă ce făcea Porculete. Încă mai ningea când a pornit cu mersul lui greoi pe cărarea din pădurea aibă şi se aştepta să-l găsească pe Porculete încălzindu-şi tălpile în faţa focului, dar, spre mirarea lui, a văzut că uşa era deschisă şi cu cât se uita mai mult înăuntru cu atât nu era Porculete acolo.

— A ieşit, rosti trist Puh. Asta e situaţia. Nu e acasă. Sunt nevoit să fac o Plimbare de Gândire rapidă singur-singurel. Ei drăcie!

Dar mai întâi se gândi să bată foarte tare în uşă ca să fie foarte sigur… şi în timp ce aştepta să nu răspundă Porculete, ţopăind de colo-colo ca să se încălzească, auzi în scăfârlia lui un zumzet, care i se păru un Zumzet Plăcut, ca un Zumzet Zumzăit Cu Speranţe Pentru Alţii.

Cu cât ninge mai tare
(*Tara-ram-tam-tam*)
Cu atât mai mare
(*Tira-ram-tam-tam*)
Cu atât mai mare
(*Tara-ram-tam-tam*)
E zăpada. Şi nu veţi şti în veci
(*Tara-ram-tam-tam*)

Cât de reci, cât de reci
(Tara-ram-tam-tam)
Cât de reci, cât de reci
(Tara-ram-tam-tam)
Sunt picioarele mele.

— Deci ceea ce o să fac, spuse Puh, o să fac aşa. O să mă duc mai întâi acasă ca să văd cât e ceasul şi poate o să-mi pun un fular la gât şi pe urmă o să mă duc la Hi-Ho şi o să i-l cânt lui.

Porni zorit înapoi, spre casă; şi pe drum, mintea lui era atât de ocupată cu zumzetul pe care-l pregătea pentru Hi-Ho, încât atunci când îl văzu deodată pe Porculete şezând în cel mai bun fotoliu al lui, nu putu decât să rămână priponit acolo, scărpinându-se în cap şi întrebându-se cui îi aparţinea casa în care intrase.

— Salut, Porculete, spuse el. Am crezut că ai ieşit.

— Nu, spuse Porculete, tu ai ieşit, Puh.

— Exact, spuse Puh. Ştiam eu că unul dintre noi a ieşit.

Îşi ridică privirea spre ceasul lui, care se oprise la unsprezece fără cinci minute, cu câteva săptămâni în urmă.

— E aproape unşpe, spuse fericit Puh. Ai sosit la ţanc pentru ceva mic şi delicat şi gustos. Şi îşi vârî scăfârlia în dulap. Pe urmă ieşim, Porculete, ca să-i cântăm lui Hi-Ho cântecelul meu.

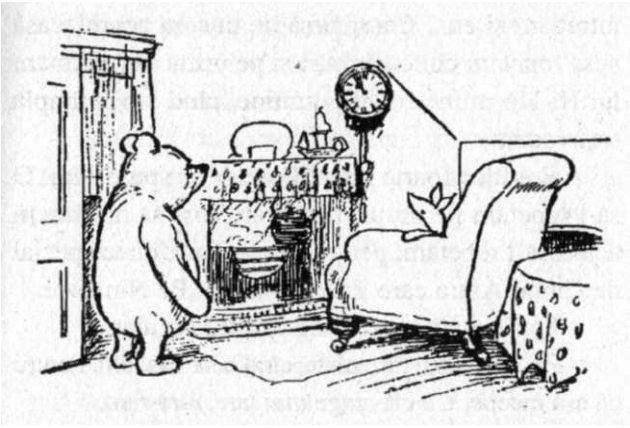

Care cântecel, Puh?

— Cel pe care o să i-l cântăm lui Hi-Ho, explică Puh.

Ceasul arăta tot unsprezece fără cinci minute când Puh şi Porculete au pornit la drum o jumătate de oră mai târziu. Vântul nu mai bătea şi ninsoarea, fiindcă obosise să se mai rotească încercând să se prindă pe ea însăşi din urmă, plutea uşor în jos, până ce găsea un loc unde să se odihnească şi uneori acel loc era nasul lui Puh, iar uneori nu era, şi, în curând, Porculete purta un fular alb în jurul gâtului şi se simţea mai nins cum nu fusese niciodată în dosul urechilor.

— Puh, spuse el în cele din urmă, cam sfios, pentru că nu voia să creadă Puh că el Ceda. Mă întrebam şi eu… Ce-ar fi să ne ducem acum acasă şi *să repetăm* cântecelul tău şi pe urma să i-l cântăm lui Hi-Ho mâine… sau poimâine, când s-o întâmpla să-l vedem.

— E o idee foarte bună, Porculete, spuse Puh. O să-l repetăm pe drum. Dar n-are rost să ne ducem acasă să-l repetăm, pentru că este un Cântec special de Cântat Afară care Trebuie Cântat Pe Ninsoare.

— Eşti sigur? întreba îngrijorat Porculete.

— Pai o să vezi, Porculete, când o să-l asculţi. Pentru că aşa începe. *Cu cât ninge mai tare*, *tara-ram*…

— *Ram* ce? spuse Porculete.

— Ram-tam-tam, spuse Puh. Am băgat asta ca să fie mai zumzăitor. *Cu atât mai mare*, *cu atât mai*…

— N-ai spus că ninge mai tare?

— Da, dar asta era *mai înainte*.

— Înainte de tara-ram-tam-tam?

— Era *un alt* tara-ram-tam-tam, spuse Puh, zăpăcindu-se un pic, o să ţi-l cânt cum se cuvine şi ai să-nţelegi.

Îl cântă deci din nou.

Cu cât ninge
MAI TARE tara-ram-tam-tam.
Cu atât
MAI MARE tara-ram-tam-tam.
Cu atât
MAI MARE tara-ram-tam-tam
E zăpada.
Şi nu veţi şti
ÎN VECI tara-ram-tam-tam
Cât de reci.
CÂT DE RECI tara-ram-tam-tam
Cât de reci.
CÂT DE RECI tara-ram-tam-tam
Sunt picioarele mele.

Îl cântă astfel, care era cel mai bun mod de a-l cânta, aşteptând ca Porculete să spună că, dintre toate Zumzetele pentru Ninsoare pe care le auzise, acesta era cel mai frumos. Şi după ce cumpăni adânc problema, Porculete spuse:

— Puh, rosti el solemn, nu atât *picioarele* cât *urechile* se răcesc.

Între timp, se apropiaseră de Adăpostul întunecat al lui Hi-Ho, unde trăia el şi, întrucât Porculete avea încă zăpadă în dosul urechilor şi începea să se sature de ea, au

cotit spre o pădurice de pini şi s-au aşezat pe poarta prin care se intra în ea. Scăpaseră de zăpadă, dar era foarte frig şi, ca să se încălzească, au cântat de şase ori cântecelul lui Puh de la un capăt la celălalt; Porculete cânta tara-ram-tam-tam-urile, iar Puh cânta restul şi amândoi băteau în poartă cu nişte beţe în momentele potrivite. Şi în curând s-au încălzit şi au putut să vorbească din nou.

— M-am gândit, spuse Puh, şi iată la ce m-am gândit. M-am gândit la Hi-Ho.

— Ce-i cu Hi-Ho?

— Păi sărmanul Hi-Ho nu are unde să locuiască.

— Nu are, spuse Porculete.

— *Tu* ai o casă, Porculete, şi eu am o casă şi sunt case foarte bune. Şi Christopher Robin are o casă şi Bufniţa şi Canga şi Iepurilă au case şi până şi prietenii şi rudele lui Iepurilă au dase sau aşa ceva, dar sărmanul Hi-Ho nu are nimic. De aceea m-am gândit aşa: Hai să-i construim o casă.

— Asta, spuse Porculete, este o Idee Măreaţă. Unde să i-o construim?

— O vom construi aici, spuse Puh, chiar lângă pădurica asta, ferită de vânt, fiindcă aici mi-a venit ideea. Şi îi vom spune Cartierul Puh. Şi vom construi Casa Hi-Ho din beţe, în Cartierul Puh, pentru Hi-Ho.

— Era o grămadă de beţe în cealaltă parte a pădurii, spuse Porculete. Am văzut-o eu. Erau o groază. Făcute frumos grămadă.

— Îţi mulţumesc, Porculete, spuse Puh. Ne va fi de Mare Ajutor ceea ce ai spus adineauri şi, având în vedere acest lucru, i-am putea spune acestui loc Cartierul *Puh-şi-porculete*, dacă nu sună prea bine Cartierul Puh, deşi sună perfect, fiindcă e mai scurt şi seamănă mai mult cu un cartier. Să mergem.

S-au dat deci jos de pe poartă şi au dat ocol pădurii, spre cealaltă parte, ca să aducă beţe de acolo.

*

* * *

Christopher Robin îşi petrecuse toată dimineaţa în casă, plecând în Africa şi întorcându-se; tocmai coborâse de pe vapor şi se întreba cum o fi pe afară, când bătu în uşă nimeni altul decât Hi-Ho.

— Salut, Hi-Ho, spuse Christopher Robin deschizând uşa şi ieşind. Ce mai faci?

— Tot mai ninge, spuse posac Hi-Ho.

— Ninge.

— *Şi* e ger.

— Da?

— Da, spuse Hi-Ho. Cu toate acestea, spuse el, viorându-se un pic, n-a mai fost niciun cutremur ultimul timp.

— Ce s-a întâmplat, Hi-Ho?

— Nimic, Christopher Robin. Nimic important. Ai văzut cumva o casă sau mai ştiu eu ce primprejur?

— Ce fel de casă?

— O casă, pur şi simplu.

— Cine locuieşte acolo?

— Eu. Sau cel puţin aşa credeam. Dar probabil că nu locuiesc. La urma urmelor, nu putem avea toţi case.

— Dar, Hi-Ho, nu ştiam… eu am crezut întotdeauna că…

— Nu ştiu cum se face, Christopher Robin, că de când cu ninsoarea asta şi ba una, ba alta, ca să nu mai spun de ţurţuri şi alte treburi de-astea, nu e prea Cald pe câmpul meu pe la trei dimineaţa, cum cred unii. Nu este închis, dacă înţelegi ce vreau să spun – nu atât de închis încât să fie neplăcut. Nu este Sufocant. De fapt, dragă Christopher Robin, continuă el într-o şoaptă sonoră,

rămâne-între-noi-şi-să-nu-spui-nimănui, este Frig.

— Vai, Hi-Ho!

— Şi atunci mi-am spus în sinea mea: Celorlalţi o să le pară rău dacă o să mă răcesc de tot. Ei n-au Minte, niciunul dintre ei, au doar un puf cenuşiu care a fost suflat în scăfârliile lor din greşeală şi ei nu Gândesc, dar, dacă va continua să ningă încă vreo şase săptămâni, unul dintre ei va începe să-şi spună în sinea lui: „Probabil că lui Hi-Ho nu-i este prea Cald pe la trei dimineaţa”. Şi pe urmă se va Duce Vorba. Şi o să le pară Rău.

FOTO

— Vai, Hi-Ho! spuse Christopher Robin, începând deja să-i pară foarte rău.

— Nu mă refer la tine, Christopher Robin. Tu eşti altfel. Deci treaba este că mi-am construit o casă lângă păduricea mea.

— Adevărat? Grozav!

— Partea cu adevărat grozavă, spuse Hi-Ho cu vocea lui cea mai melancolică, este că azi dimineaţă când am părăsit-o era acolo şi când m-am întors nu mai era. Dispăruse, fireşte, fiindcă nu era decât casa lui Hi-Ho. Dar eu încă mă mir.

Christopher Robin nu încetă să se mire. Se întorsese deja acasă *la el* şi îşi puse cât se poate de repede pălăria de ploaie, cizmele de ploaie şi pelerina de ploaie.

— Mergem imediat să vedem care e situaţia, îi strigă el lui Hi-Ho.

— Uneori, spuse Hi-Ho, după ce oamenii termină de luat casa cuiva, mai rămân nişte fleacuri de care n-au nevoie şi se bucură întrucâtva dacă persoana respectivă şi le ia înapoi, dacă înţelegi ce vreau să spun. De aceea m-am gândit să ne ducem…

— Să mergem, spuse Christopher Robin şi porniră grăbiţi.

În scurt timp ajunseră la marginea câmpului de lângă păduricea de pini, unde nu mai exista casa lui Hi-Ho.

— Acolo! spuse Hi-Ho. N-a mai rămas un băţ din ea! mai am desigur toată zăpada asta la dispoziţie să fac ce vreau cu ea. Să nu ne plângem.

Par Christopher Robin nu-l asculta pe Hi-Ho, el asculta altceva.

— Auzi? întrebă el.

— Ce este? Râde cineva?

— Ascultă.

Ascultară amândoi… şi auziră o voce profundă şi mormăitoare care spunea cântând că, dacă va ninge tot mai tare, tot mai mult va continua să ningă şi o voce firavă şi piţigăiată cântând tara-ram-tam-tam între vorbele celeilalte voci.

— E Puh, spuse emoţionat Christopher Robin…

— S-ar putea, spuse Hi-Ho.

— *Şi* Porculete, spuse emoţionat Christopher Robin.

— S-ar putea, spuse Hi-Ho. Avem nevoie de un Copoi.

Cuvintele cântecului se schimbară brusc.

— *Am terminat CASA noastră*, cânta vocea mormăitoare.

— *Tara-ram-tam-tam*, cânta vocea guiţătoare.

— *E o CASĂ frumoasa…*

— *Tara-ram-tam-tam…*

— *Şi aş dori să fie a MEA…*

— *Tara-ram-tam-tam…*

— Puh! strigă Christopher Robin… Cântăreţii de la poartă se opriră brusc.

— E Christopher Robin! spuse entuziasmat Puh.

— E pe acolo de unde am adunat beţele, spuse Porculete.

— Să mergem, spuse Puh.

Se dădură jos de pe poartă şi porniră grăbiţi spre

marginea pădurii. Pe drum, Puh scotea tot felul de sunete ce exprimau bucuria revederii.

— Ia *uite-l* pe Hi-Ho, spuse Puh după ce îl îmbrăţişa pe Christopher Robin şi acesta îl înghionti pe Porculete şi Porculete îl înghionti pe el şi se gândiră ce surpriză minunată pregătiseră ei. Salut, Hi-Ho.

— La fel şi ţie, Ursule Puh şi de două ori joia, spuse posac Hi-Ho.

Înainte de a apuca Puh să întrebe „De ce joia?", Christopher Robin începu să depene trista poveste a Casei Pierdute a lui Hi-Ho. Şi Puh şi Porculete ascultară şi ochii lor păreau să se mărească tot mai mult.

— *Unde* spuneai că era? întrebă Puh.

— Chiar aici, spuse Hi-Ho.

— Şi era făcută din beţe?

— Da.

— A! spuse Porculete.

— Ce? spuse Hi-Ho.

— N-am spus decât „A!", spuse Porculete nervos. Şi ca să pară că e cu totul la largul lui fredona o dată sau de două ori tara-ram-tam-tam cu tonul ce-ne-facem-acum.

— Eşti sigur că *era* o casă? spuse Puh. Adică eşti sigur că se afla chiar aici casa?

— Bineînţeles că sunt sigur, spuse Hi-Ho. Şi murmură pentru sine: N-au minte deloc unii dintre ei.

— Dar ce s-a întâmplat, Puh? întrebă Christopher Robin.

— Păi… spuse Puh. Adevărul *este* că… spuse Puh. Adevărul *este* că… spuse Puh. Înţelegi… spuse Puh. Situaţia e următoarea, spuse Puh, dar ceva îi spunea că nu explica prea bine, aşa că îl înghionti iarăşi pe Porculete.

— Situaţia este următoarea, spuse repede Porculete… E doar mai cald, adăugă el după o chibzuială adâncă.

— Ce e mai cald?

— E mai cald în cealaltă parte a pădurii, unde e casa lui Hi-Ho.

— Casa *mea*? spuse Hi-Ho. Casa mea era aici.

— Nu, rosti ferm Porculete. În cealaltă parte a pădurii.

— Pentru că este mai cald, spuse Puh.

— Dar cred că eu *ştiu* mai bine…

— Vino să vezi, rosti simplu Porculete şi o luă nainte.

— Nu trebuie să fie *două* case atât de aproape una de cealaltă, spuse Puh.

Dădură colţul şi, iată, apăru casa lui Hi-Ho, cum nu se poate mai îmbietoare.

— Poftim, spuse Porculete.

— Şi pe dinăuntru şi pe afară, spuse mândru Puh. Hi-Ho intră… şi ieşi imediat.

— Este un lucru remarcabil, spuse el. *Este* casa mea şi am construit-o în locul unde am spus că o voi construi, deci înseamnă că vântul a adus-o aici. Şi vântul a purtat-o pe deasupra pădurii şi a lăsat-o aici şi aici e la fel de bine ca oriunde. De fapt e mai bine decât în alte locuri.

— Mult mai bine, spuseră împreună Puh şi Porculete.

— Asta arată ce se poate realiza dacă îţi baţi puţin capul, spuse Hi-Ho. Vezi, Puh? Vezi, Porculete? Mai întâi Mintea şi pe urmă Munca Grea. Ia priviţi! *Aşa* se construieşte o casă, rosti mândru Hi-Ho.

Îl lăsară deci în casă; şi Christopher Robin s-a întors să mănânce de prânz cu prietenii lui, Puh şi Porculete, şi pe drum ei i-au spus despre Groaznica Greşeală pe care o făcuseră. Şi după ce el s-a oprit din râs, au cântat toţi Cântecul de ieşit Afară pe

FOTO

Ninsoare tot restul drumului spre casă şi Porculete, care tot nu era prea sigur pe glasul lui, intra iarăşi numai

cu tara-ram-tam-tam.

— Ştiu că *pare* uşor, spuse Porculete către sine, dar nu *oricine* poate s-o facă.

II. ÎN CARE TIGRUL VINE ÎN PĂDURE ŞI IA MICUL DEJUN

Winnie Puh se trezi brusc în toiul nopţii şi ciuli urechile. Apoi se dădu jos din pat şi îşi aprinse luminarea, traversă cu mersul lui greoi camera, ca să vadă dacă nu cumva cineva încerca să pătrundă în dulapul lui cu miere, şi nu încerca nimeni, aşa că se întoarse cu mersul lui greoi, stinse luminarea şi se băgă în pat. Apoi auzi din nou zgomotul.

— Tu eşti, Porculete? întrebă el. Dar nu era.

— Intră, Christopher Robin, spuse el. Dar Christopher Robin nu intră.

— O să-mi povesteşti mâine, Hi-Ho, spuse somnoros Puh. Dar zgomotul continuă.

— *Uorauorauorauorauora*, spuse Orice-era şi Puh descoperi că de fapt nu dormea deloc.

— Oare ce-o fi? se gândi el. În Pădure sunt o mulţime de zgomote, dar ăsta e altfel. Nu e mârâit, nu e tors, nu e lătrat şi nu e nici zgomotul-pe-care-îl-faci-înainte-de-a-începe-o-poezie, dar e un zgomot de un anumit fel, făcut de un animal ciudat! Şi face acest zgomot în faţa uşii mele. Aşa că o să mă scol şi o să-i spun să nu-l mai facă.

Se dădu jos din pat şi deschise uşa din faţă.

— Salut! spuse Puh în eventualitatea că era ceva afară.

— Salut, spuse Orice-era.

— A! spuse Puh. Salut!

— Salut!

— A, ai venit! spuse Puh. Salut!

— Salut! spuse ciudatul Animal, întrebându-se cât o vor mai ţine aşa.

Puh tocmai avea de gând să spună „Salut!” pentru a patra oară, când se gândi că n-o să mai spună, aşa că spuse în schimb: – Cine e?

— Eu, rosti un glas.

— A! spuse Puh. Păi vino încoace.

Şi Orice-era veni încoace şi la lumina lumânării el şi Puh se uitară unul la celălalt.

— Eu sunt Puh, spuse Puh.

— Eu sunt Tigrul, spuse Tigrul.

— A! spuse Puh, fiindcă nu mai văzuse până atunci un asemenea animal. Christopher Robin ştie de tine?

— Sigur că ştie, spuse Tigrul.

— Bine, dar, spuse Puh, este toiul nopţii, când e vremea să dormi. Iar mâine dimineaţă vom mânca puţină miere la micul dejun. Tigrilor le place mierea?

— Le place orice, spuse vesel Tigrul.

— Atunci, dacă le place să doarmă pe podea, eu o să mă bag în pat, spuse Puh, şi vom face ce trebuie mâine dimineaţă. Noapte bună. Şi se băgă în pat şi adormi imediat.

Dimineaţa, când s-a trezit, primul lucru pe care i-a căzut privirea a fost Tigrul, şezând în faţa oglinzii şi privindu-se.

— Salut! spuse Puh.

— Salut! spuse Tigrul. Am găsit pe cineva care-mi seamănă leit. Eu credeam că sunt singurul tigru.

Puh se dădu jos din pat şi începu să explice ce este o oglindă, dar tocmai când se apropia de partea cea mai interesantă, Tigrul spuse:

— Scuză-mă o clipă, dar se caţără ceva pe masa ta. Şi scoţând un *Uarouarouarouaro*, se repezi spre marginea feţei de masă, o trase, se înfăşură de trei ori în ea, se rostogoli până în celălalt capăt al camerei şi, după o luptă crâncenă, îşi scoase din nou capul, spunând vesel: Am

învins?

— E faţa mea de masă, spuse Puh şi începu să-l descâlcească.

— Mă întrebam ce era, spuse Tigrul.

— Se aşază pe masă şi se pun lucruri pe ea.

— Atunci de ce a încercat să mă muşte când mă uitam în altă parte?

— Nu *cred* că a făcut ea asta, spuse Puh.

— A încercat, spuse Tigrul, dar am fost mai iute ca ea.

Puh puse faţa de masă la locul ei, aşeză pe ea o ulcică mare cu miere şi se instalară să ia micul dejun. De îndată ce se aşezară, Tigrul luă o gură mare de miere… şi îşi ridică privirea spre tavan, cu capul pe o parte, producând zgomote de explorare cu limba şi zgomote de cugetare şi zgomote de ce-avem-noi-aici… şi apoi spuse cu un glas foarte hotărât: – Tigrilor nu le place mierea.

— Ah! spuse Puh, încercând să adopte un ton Trist şi Plin de Regrete. Credeam că le place orice.

— Orice în afară de miere, spuse Tigrul.

Puh era destul de încântat de treaba asta şi spuse că, de îndată ceva termina de mâncat, îl va duce pe Tigru la casa lui Porculete şi Tigrul va putea să guste acolo din ghindele lui Porculete.

— Îţi mulţumesc, Puh, spuse Tigrul, pentru că Tigrilor le plac cel mai mult ghindele.

Aşadar după micul dejun plecară în vizită la Porculete, şi pe drum Puh i-a explicat că Porculete este un Animal Mititel căruia nu-i place ţopăiala şi îl rugă pe Tigru să nu Ţopăie prea mult la început. Şi Tigrul, care se ascunsese după copaci şi sărise pe umbra lui Puh când acesta nu se uita, spuse că Tigrii ţopăie numai înainte de micul dejun şi că de îndată ce gustă câteva ghinde devin Liniştiţi şi Rafinaţi. Şi până la urmă bătură în uşa casei lui

Porculete.

— Salut, Puh, spuse Porculete.

— Salut, Porculete. El este Tigrul.

— Zău? spuse Porculete şi se trase spre celălalt capăt al mesei. Credeam că Tigrii sunt mai mici ca el.

— Cei mari nu, spuse Tigrul.

— Le plac ghindele, spuse Puh, deci pentru ele am venit, fiindcă Tigrul n-a mâncat încă de dimineaţă.

Porculete împinse castronul cu ghinde spre Tigru şi spuse „Serveşte-te”, apoi se apropie mult de Puh şi, simţindu-se mult mai viteaz, spuse „Deci tu eşti Tigrul? Aşa deci…” cu un glas destul de degajat. Dar Tigrul nu spuse nimic pentru că avea gura plină cu ghinde… După ce mestecă îndelung şi sonor, spuse:

— *Irilor nu e lac inele*.

Şi, după ce Puh şi Porculete spuseră „Ce?”, el spuse „Uzaţi” şi ieşi o clipă. Când se întoarse, rosti răspicat:

— Tigrilor nu le plac ghindele.

— Dar ai spus că le place orice în afară de miere, spuse Puh.

— Orice în afară de miere *şi* ghinde, explică Tigrul.

Când auzi asta, Puh spuse:

— A, înţeleg!

Şi Porculete, care se cam bucura că Tigrilor nu le plac ghindele, spuse:

— Dar scaieţii?

— Scaieţii le plac cel mai mult Tigrilor, spuse Tigrul.

— Atunci haideţi să mergem să-l vizităm pe Hi-Ho, spuse Porculete.

Deci plecară toţi trei; şi după ce au mers ei şi-au mers şi au tot mers, au ajuns în partea de Pădure unde era Hi-Ho.

— Salut, Hi-Ho, spuse Puh. El e Tigrul.

— Ce e? spuse Hi-Ho.

— Ăsta e, explicară împreună Puh şi Porculete şi Tigrul arboră cel mai fericit zâmbet şi nu spuse nimic. Hi-Ho îl ocoli pe Tigru într-o direcţie, apoi se răsuci şi îl ocoli şi în cealaltă direcţie.

— Ce-ai spus că este? întrebă el.

— Tigru.

— A! spuse Hi-Ho.

— Abia a venit, explică Porculete.

— A! spuse din nou Hi-Ho.

Se gândi mult timp, apoi spuse:

— Când pleacă?

Puh îi explică lui Hi-Ho că Tigrul era un bun prieten al lui Christopher Robin, care venise să se stabilească în Pădure şi Porculete îi explică Tigrului că nu trebuia să-l deranjeze ce spunea Hi-Ho, pentru că el era *întotdeauna* posac; şi Hi-Ho îi explică lui Porculete că, dimpotrivă, el se simţea deosebit de vesel în dimineaţa aceea; şi Tigrul explică oricui asculta că el nu luase încă micul dejun.

— Ştiam că era ceva, spuse Puh. Tigrii mănâncă întotdeauna scaieţi şi de aceea am venit la tine în vizită.

Hi-Ho.

— N-ai pentru ce, Puh.

— Ah, Hi-Ho, n-am vrut să spun că nu voiam să te vedem…

— Da, sigur, sigur. Dar noul tău prieten dungat – fireşte, vrea să ia micul dejun. Cum ai spus că-l cheamă?

— Tigrul.

— Vino după mine, Tigrule.

Hi-Ho o luă înainte spre tufa de scaieţi care semănau cel mai mult cu nişte scaieţi şi flutură o copită spre ea.

— Era o mică tufă pe care o păstram pentru ziua mea, spuse el, dar, la urma urmelor, ce *sunt* zilele de naştere? Azi vin şi mâine se duc. Serveşte-te, Tigrule.

Tigrul îi mulţumi şi îl privi cam îngrijorat pe Puh.

— Sunt cu adevărat scaieţi? şopti el.

— Da, spuse Puh.

— Care le plac cel mai mult Tigrilor?

— Întocmai, spuse Puh.

— Înţeleg, spuse Tigrul.

Luă deci o gură zdravănă din ei şi mestecă zdravăn.

— *Au*! spuse Tigrul. Se aşeză şi îşi duse laba la gură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Puh.

— *Arde*! mormăi Tigrul.

— Se pare că prietenul tău, spuse Hi-Ho, a muşcat dintr-o albină.

Prietenul lui Puh încetă să mai scuture din cap ca să scoată ţepii şi îi spuse că Tigrilor nu le plac scaieţii.

— Atunci de ce ai mai îndoit o tufă perfectă? întrebă Hi-Ho.

— Dar *ai spus*, începu Puh, că Tigrilor le place orice în afară de miere şi de ghinde.

— *Şi* de scaieţi, spuse Tigrul, care acum se învârtea în cerc, cu limba scoasă. Puh îl privi mâhnit.

— Ce ne facem? îl întrebă el pe Porculete. Porculete ştia răspunsul şi spuse imediat că trebuie să se ducă la Christopher Robin.

— Îl găsiţi la Canga, spuse Hi-Ho. Se apropie apoi de Puh şi îi şuieră: *Ai putea* să-l rogi pe prietenul tău să facă gimnastică în altă parte? Acum o să iau dejunul şi nu am chef să mi-l salte cineva înainte de a începe. E o chestiune minoră şi enervantă pentru mine, dar fiecare dintre noi are tabieturile lui. Puh dădu solemn din cap şi strigă spre Tigrul:

— Hai să mergem până la Canga. Ea are precis o mulţime de mâncare pentru tine. Tigrul îşi termină ultimul cerc şi veni spre Puh şi Porculete.

— Arde! explică el cu un zâmbet larg, prietenos. Haideţi! spuse el pornind grăbit.

Puh şi Porculete mergeau încet în urma lui. Şi în timp ce mergeau, Porculete nu spunea nimic, pentru că nu-i venea nimic în minte, şi Puh nu spunea nimic, pentru că avea în minte o poezie. Şi după ce o rumegă bine în minte, începu:

Cu Tigrişorul ce ne facem oare?

Nimic nu mănâncă şi n-o să se facă mare. Nu-i plac mierea, ghinda şi scaieţii.

Nu-i place gustul şi-l supără ţepii. Şi tot ce e bun şi animalelor le place Se-nghite greu sau are multe ace.

— E oricum destul de mare, spuse Porculete.

— *De fapt* nu e foarte mare.

— Dar *pare* mare oricum.

Puh căzu pe gânduri auzind asta, apoi murmură pentru sine:

Oricâte tone sau toane are pe cântare, Pare mai mare fiindcă tot timpul sare.

— Şi asta e toată poezia, spuse el. Îţi place, Porculete?

— În afară de toane, spuse Porculete. N-au ce căuta în poezie.

— Au vrut să vină după tone, explică Puh, aşa că eu le-am lăsat. E cea mai bună metodă de a scrie poezii: să laşi orice să vină.

— A, n-am ştiut, spuse Porculete.

În tot acest timp, Tigrul ţopăise în faţa lor, întorcându-se din când în când ca să întrebe „Ăsta e drumul?” şi acum, în sfârşit, zăriră casa lui Canga şi Christopher Robin era acolo. Tigrul se repezi spre el.

— A, ai sosit, Tigrule! spuse Christopher Robin. Ştiam că eşti pe undeva.

— Am găsit tot felul de lucruri în Pădure, spuse Tigrul. Am găsit un puh şi un porculete şi un hi-ho, dar nu reuşesc să găsesc micul dejun.

Puh şi Porculete se apropiară de Christopher Robin şi îl îmbrăţişară, explicându-i apoi ce se întâmplase.

— Nu ştii *tu* ce le place Tigrilor? întrebă Puh.

— Cred că dacă o să chibzuiesc mult o să ştiu, spuse Christopher Robin, dar *credeam* că Tigrul ştie.

— Ştiu, spuse Tigrul. Orice pe lume, în afară de miere, ghinde – şi cum ziceaţi că se cheamă ăia care ard?

— Scaieţi.

— Da, şi ăia.

— Aha! Ei, atunci, o să-ţi dea Canga ceva de mâncare.

Intrară deci în casa lui Canga şi după ce Ru spuse „Salut, Puh" şi „Salut, Porculete" o dată şi „Salut, Tigrule" de două ori, pentru că asta nu spusese niciodată până atunci şi i se părea caraghios, îi spuseră lui Canga ce doreau şi Canga spuse foarte amabilă:

— Caută în dulapul meu, dragă Tigrule, şi vezi ce-ţi place de acolo. Pentru că ea îşi dădu seama imediat că, deşi Tigrul părea atât de mare, avea nevoie de tot atâta afecţiune ca Ru.

— Să mă uit şi eu? întrebă Puh, care începea să se simtă cam de ora unsprezece. Şi găsi o cutiuţă de lapte condensat şi ceva părea să-i spună că Tigrilor nu le plăcea, aşa că o duse pe furiş într-un colţişor unde să nu-l deranjeze nimeni.

FOTO

Dar cu cât îşi vâra mai mult Tigrul botul şi labele ba într-una ba într-alta, cu atât mai multe lucruri care nu le plac Tigrilor descoperea. Şi după ce descoperi tot ce era în dulap şi nu putu să mănânce nimic, îi spuse lui Canga:

— Acum ce se întâmplă?

Dar Canga, Christopher Robin şi Porculete stăteau în jurul lucru, privindu-l cum îşi mănâncă Esenţa de Malţ. Şi Ru spunea „Chiar trebuie s-o înghit?", iar Canga spunea

„Ru, scumpule, ţii minte ce mi-ai promis”.

— Ce-i aia? îi şopti Tigrul lui Porculete.

— O Doctorie întăritoare, spuse Porculete. Nu poate s-o sufere.

Tigrul se apropie, se aplecă peste speteaza scaunului lucru şi, deodată, scoase limba şi trase o duşcă mare. Sărind în sus de uimire, Canga spuse

FOTO

„Ah!”, după care înşfacă din nou lingura tocmai când era gata să dispară şi o salvă scoţând-o din gura Tigrului. Dar Esenţa de Malţ dispăruse.

— Tigrule *dragă*! spuse Canga.

— Aluat doctoria mea, a luat doctoria mea, a luat doctoria mea! fredona fericit Ru, socotind că era o glumă nemaipomenită.

Apoi Tigrul îşi ridică privirea spre tavan, închise ochii şi limba i se roti pe fălci, în caz că mai rămăsese ceva pe afară şi un zâmbet împăcat îi lumină faţa când spuse:

— *Asta* le place Tigrilor!

*

* * *

Şi astfel se explică de ce după aceea a rămas să locuiască în casa lui Canga şi mânca Esenţă de Malţ la micul dejun, la prânz şi la ceai. Şi uneori, când Canga socotea că are nevoie de un întăritor, mai primea o lingură, două, de Mic Dejun Gata Preparat, după mese, ca doctorie.

— Dar *eu* cred, îi spuse Porculete lui Puh, că s-a întărit destul.

III. ÎN CARE SE ORGANDIZEAZĂ O CERCETARE ŞI PORCULETE ESTE CÂT PE-ACI SĂ SE ÎNTÂLNEASCĂ DIN NOU CU UN HELEFAN

Într-o zi, Puh era la el acasă şi îşi număra ulcelele cu miere, când cineva bătu în uşă.

— Paişpe, spuse Puh. Intră. Sau erau cinşpe? Ei

drăcie! M-a zăpăcit.

— Salut, Puh, spuse Iepurilă.

Salut, Iepurilă. Erau paişpe, nu-i aşa?

— Ce?

— Ulcelele mele cu miere pe care le număram.

— Da, paişpe.

— Eşti sigur?

— Nu, spuse Iepurilă. Ce contează?

— Vreau doar să ştiu, rosti sfios Puh, ca să pot să-mi spun mie însumi: mai am paişpe ulcele cu miere. Sau cinşpe, după cum e cazul. Parcă asta te linişteşte.

— Păi să zicem că ai şaişpe, spuse Iepurilă. Eu venisem să te întreb: Nu l-ai văzut pe-aici, pe undeva, pe Mărunţelul?

— Nu cred, spuse Puh. Apoi, după ce se mai gândi un pic, spuse: Cine e Mărunţelul?

— Unul dintre prietenii-rudele mele, spuse pe un ton degajat Iepurilă.

Asta nu prea-l ajută pe Puh, pentru că Iepurilă avea atâţia prieteni-rude şi de atâtea feluri şi mărimi, încât nu ştia dacă trebuia să-l caute pe Mărunţelul în vârful unui stejar sau în petala unui clopoţel.

— N-am văzut pe nimeni azi, spuse Puh, nu atât cât să-i spun cuiva „Salut, Mărunţelule!”. Aveai vreo treabă cu el?

— N-am *nicio treabă*, spuse Iepurilă. Dar este întotdeauna folositor să ştii unde este un prieten-rudă, fie

că ai sau nu nevoie de el.

— Aha, înţeleg, spuse Puh. S-a rătăcit?

— Păi, spuse Iepurilă, nu l-a mai văzut nimeni de mult, deci presupun că da. Oricum, continuă el cu aer important, i-am promis lui Christopher Robin că voi organiza o Cercetare ca să-l găsim, aşa că hai să mergem.

Puh îşi luă bun rămas cu tandreţe de la cele paisprezece ulcele cu miere, sperând că erau cincisprezece; şi împreună cu Iepurilă pătrunse în Pădure.

— Deci, spuse Iepurilă, aceasta este o Cercetare şi eu am organizat-o…

— Ce-ai făcut cu ea? spuse Puh.

— Am organizat-o. Adică… asta se face cu o Cercetare, când nu se uită toţi laolaltă în acelaşi loc. Deci vreau ca *tu*, Puh, să cauţi mai întâi pe lângă Cei Şase Pini şi apoi să porneşti spre Casa Bufniţei şi să cauţi acolo. Înţelegi?

— Nu, spuse Puh. Ce…

— Pe urmă o să mă văd cu tine la Casa Bufniţei, cam peste o oră.

— E şi Porculete organizat?

— Toţi suntem, spuse Iepurilă şi o şi zbughi.

*

* * *

De îndată ce Iepurilă se făcu nevăzut, Puh îşi aminti că uitase să întrebe cine era Mărunţelul şi dacă era genul de prieten-rudă care se aşeza pe nasul cuiva sau genul care era călcat din greşeală şi, fiindcă era Deja Prea Târziu, se gândi că va începe Vânătoarea căutându-l pe Porculete şi întrebându-l ce căutau înainte de a căuta ceea ce căutau.

FOTO

— Şi n-are rost să-l caut pe Porculete la Cei Şase Pini, îşi spuse Puh în sinea lui, pentru că el a fost organizat

într-un loc special, numai al lui. Va trebui deci să caut mai întâi Locul Special. Mă întreb unde o fi. Şi făcu în cap următoarea listă:

ORDINE DE CĂUTAT LUCRURI

1. Loc Special. (*Să-l găsesc pe Porculete*)

2. Porculete. (*Să aflu cine e Mărunţelul*)

3. Mărunţelul. (*Să-l găsesc pe Mărunţelul*)

4. Iepurilă. (*Să-i spun că l-am găsit pe Mărunţelul*)

5. Din nou Mărunţelul. (*Să-i spun că l-am găsit pe Iepurilă*)

— Deci se pare că va fi una dintre acele zile enervante, se gândi Puh, continuând cu mersul lui greoi.

În clipa următoare, ziua aceea deveni cu adevărat enervantă, pentru că Puh era atât de preocupat să nu se uite pe unde mergea, încât calcă pe o bucată de Pădure care fusese lăsată pe afară din greşeală; şi nu mai apucă decât să se gândească în sinea lui: „Zbor. Ca Bufniţa. Mă-ntreb cum te poţi opri” – când se opri.

Trosc!

— Au! chiţăi ceva.

— Ciudat, se gândi Puh. Eu am spus „A-u!”, dar n-am uguit.

— Ajutor! rosti un glas firav şi piţigăiat.

— Tot eu sunt, se gândi Puh. Am suferit un accident, am căzut într-o fântână şi glasul meu chiţăie şi vorbeşte înainte ca eu să fiu pregătit, pentru că mi s-a întâmplat ceva pe dinăuntru. Ei drăcie!

— Ajutor! Ajutor!

— Poftim! Rostesc ceva când eu nu vreau. Deci am suferit probabil un Accident foarte grav. Apoi se gândi că atunci când o să încerce cu adevărat să spună ceva, nu va fi în stare; şi ca să fie sigur, rosti cu glas tare: Ursul Puh a suferit un Accident Foarte Grav.

— Puh, chiţăi glasul.

— E Porculete! strigă fericit Puh. Unde eşti?

— Dedesubt, spuse Porculete cu un glas venind de dedesubt.

— Dedesubtul cui?

— Dedesubtul tău, chiţăi Porculete. Ridică-te!

— Ah! spuse Puh şi ţâşni în sus cât putu de repede. Am căzut pe tine, Porculete?

— Ai căzut pe mine, spuse Porculete, pipăindu-şi tot trupul.

— N-am vrut, spuse cu părere de rău Puh.

— Eu n-am vrut să stau dedesubt, spuse cu tristeţe Porculete. Dar sunt teafăr, Puh, şi *mă bucur* mult că tu erai.

— Ce s-a întâmplat? spuse Puh. Unde suntem?

— Cred că suntem într-un fel de Groapă. Mergeam pe-aici, căutând pe cineva, când, deodată, n-am mai căutat nimic şi tocmai când m-am ridicat să văd unde mă aflu, ceva a căzut peste mine. Şi erai tu.

— Întocmai, spuse Puh.

— Da, spuse Porculete. Puh, continuă el nervos, apropiindu-se un pic, crezi că suntem într-o Capcană?

Puh nu se gândise deloc la asta, dar acum dădu din cap. Fiindcă îşi aminti brusc cum el şi cu Porculete făcuseră mai de mult Capcana Puh pentru Helefani şi ghici ce se întâmplase. El şi Porculete căzuseră într-o Capcană Helefan pentru Puh! Asta era.

— Ce se va întâmpla când va veni Helefanul? întrebă Porculete tremurând, când află vestea.

— Poate că *pe tine* n-o să te vadă, spuse Puh încurajator, pentru că tu eşti un Animal Mititel.

— Dar o să te vadă *pe tine*, Puh.

— O să mă vadă *pe mine* şi eu o să-l văd *pe el*, spuse Puh, cugetând adânc. Ne vom vedea unul pe celălalt mult timp şi apoi el o să spună „*Hei-hei*!”

Porculete tremură un pic gândindu-se la acel „Hei-hei!” şi începură să-i zvâcnească urechile.

— Şi t… *tu* ce-o să spui? întrebă el. Puh se gândi mult ce să spună, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult se convingea că nu exista niciun răspuns la „*Hei-hei*!” rostit de un Helefan cu genul acela de glas cu care îl va rosti acel Helefan.

— N-o să spun nimic, zise Puh în cele din urmă. Doar o să fredonez ceva pentru mine, ca şi cum aş aştepta ceva.

— Atunci poate că el va spune din nou „*Hei-hei*!”, sugeră îngrijorat Porculete.

— O să spună, rosti Puh. Urechile lui Porculete zvâcniră atât de repede încât trebui să se sprijine de o parte a Capcanei ca să le domolească.

— O să spună încă o dată, rosti Puh şi eu o să continui să fredonez. Şi asta o să-l Enerveze. Pentru că atunci când spui „*Hei-hei*!” de două ori, cu un fel de bucurie răutăcioasă, şi cealaltă persoană nu face decât să fredoneze, descoperi brusc, tocmai când începi să-l spui a treia oară, că… că… ei bine, descoperi…

— Ce?

— Că nu este, spuse Puh.

— Ce nu este?

Puh ştia ce voia să spună, dar fiind un Urs cu Minte Foarte Puţintică nu-i veneau cuvintele.

— Păi, pur şi simplu nu este, repetă el.

— Adică nu mai este la fel de hei-*hei*tor? spuse Porculete plin de speranţe.

Puh îl privi cu admiraţie şi spuse că asta voia să spună – dacă tot timpul continui să fredonezi, pentru că nu poţi să continui să spui *la nesfârşit* „Hei-*hei*!” – Dar el o să spună altceva, spuse Porculete.

— Tocmai asta e. O să spună: „Ce-i asta?” Şi pe urma eu o să spun – asta e o idee foarte bună, Porculete, care

mi-a venit adineauri – eu o să spun: Este o capcană pe care am făcut-o pentru un Helefan şi aştept să cadă în ea Helefanul. Asta o să-l Tulbure.

— Puh! strigă Porculete şi de data asta îi veni *lui* rândul să fie admirativ. Ne-ai salvat!

— Adevărat? spuse Puh nefiind prea sigur.

Dar Porculete era foarte sigur; şi gândurile lui o luară înainte şi îi văzu pe Puh şi pe Helefan stând de vorbă şi se gândi deodată, cu puţină tristeţe, că *ar fi* cam frumos dacă ar sta de vorbă atât de minunat Porculete cu Helefanul, şi nu Puh, deşi îl iubea mult pe Puh; pentru că el avea de fapt mai multă minte decât Puh şi conversaţia ar merge mai bine dacă el şi nu Puh ar conduce o parte a ei şi ar fi plăcut după aceea să-şi amintească în fiecare seară de ziua în care i-a ţinut piept unui Helefan, cu atâta curaj, de parcă Helefanul n-ar fi fost de faţă. I se părea tare uşor acum. Ştia exact ce o să spună:

HELEFANUL (*cu o bucurie răutăcioasă*): Hei-hei!

PORCULETE (*degajat*): Tra-la-la, tra-la-la.

HELEFANUL (*surprins şi nu prea sigur pe el*): Hei-hei.

PORCULETE (*şi mai degajat*): Tara-ram-tam-tam, tara-ram-tam-tam.

HELEFANUL (*dând să spună Hei-hei şi începând stânjenit să tuşească*): Hrrm. Ce-nseamnă toate astea?

PORCULETE (*surprins*): Salut! Asta e o capcană făcută de mine şi aştept să cadă un Helefan în ea. HELEFANUL (*teribil de dezamăgit*): A! (*După o lungă tăcere*): Eşti sigur?

PORCULETE: Da.

HELEFANUL: Ah! (*nervos*): Am… am crezut că este o capcană făcută de mine ca să prind Porculeţi.

PORCULETE (*surprins*): A, nu!

HELEFANUL: A! (*ca şi cum s-ar fi scuzat*): Atunci,

poate… poate că am înţeles greşit. PORCULETE: Mă tem că da. (*Politicos*): Îmi pare rău. (*Continuă să fredoneze.*) HELEFANUL: Păi… păi… atunci, eu… Cred că ar trebui să mă întorc…

PORCULETE (*ridicându-şi degajat privirea*): Trebuie neapărat? Păi dacă îl zăreşti pe undeva pe Christopher Robin, ar fi bine să-i spui că am nevoie

HELEFANUL (*dornic să placă*): Desigur, desigur! (*O zbugheşte.*)

PUH (*care nu trebuia să fie acolo, dar descoperim că nu ne putem lipsi de el*): Ah, Porculete, cât de viteaz şi de inteligent eşti!

PORCULETE (*modest*): Nicidecum, Puh. (*Apoi, când va veni Christopher Robin, Puh o să-i spună tot.*)

În timp ce Porculete visa acest vis plăcut şi Puh se întreba din nou dacă erau paişpe sau cinşpe, Căutarea Mărunţelului încă mai continua în toată Pădurea. Numele adevărat al Mărunţelului era Gândacul Foarte Mărunţel, dar i se spunea pe scurt Mărunţelul, dacă i se adresa cineva vreodată, ceea ce nu prea se întâmpla decât când cineva spunea: *„Hai zău*, Mărunţelule!” Stătuse la Christopher Robin câteva secunde şi pornise în jurul unei tufe de grozamă ca să facă mişcare, dar, în loc să se întoarcă din direcţie opusă, după cum era de aşteptat, el nu mai apăruse şi deci nimeni nu ştia unde era.

— Probabil că s-a dus acasă, îi spuse Christopher Robin lui Iepurilă.

— A spus La-revedere-şi-mulţumesc-pentru-distracţie? întrebă Iepurilă.

— N-a spus decât ce-mai-faci, spuse Christopher Robin.

— Ha! spuse Iepurilă. După ce se gândi un pic, continuă: A scris o scrisoare în care să spună ce bine s-a simţit şi cât de rău îi pare că a trebuit să plece atât de

brusc?

Christopher Robin credea că nu.

— Ha! spuse din nou Iepurilă cu un aer foarte important. E Grav. E Rătăcit. Trebuie să începem de îndată Cercetarea.

Christopher Robin, care se gândea la altceva, spuse: „Unde e Puh?”, dar Iepurilă plecase. Intră deci în casă şi făcu un desen în care Puh făcea o lungă plimbare pe la şapte dimineaţa şi apoi se căţăra în vârful copacului lui, după care cobora din el şi pe urmă se întrebă ce-o fi făcând Puh şi străbătu Pădurea ca să descopere.

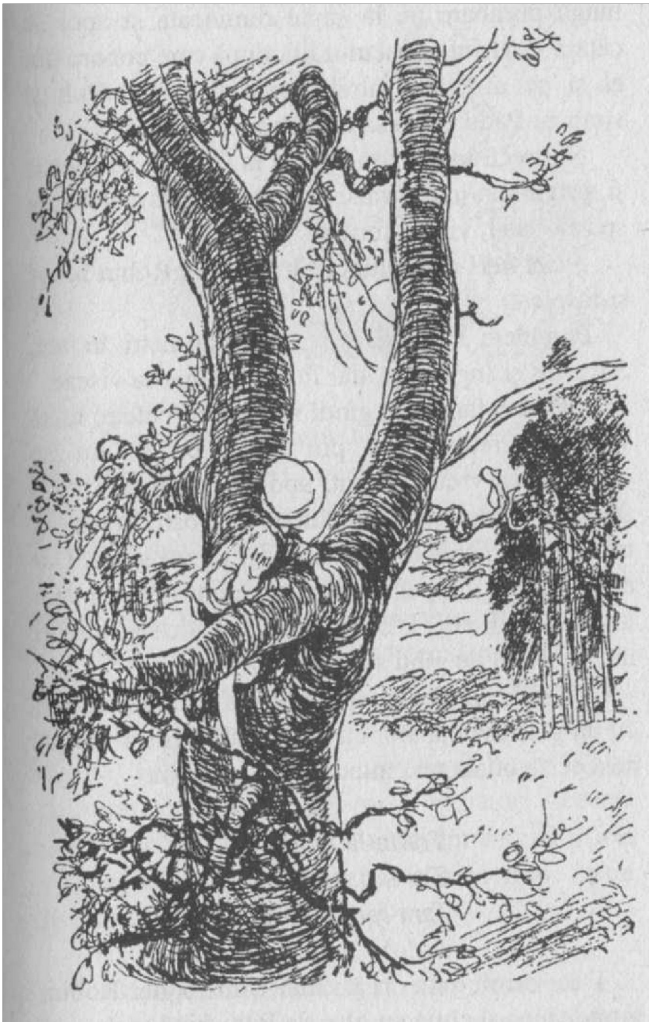

u trecu mult până ajunse la Groapa cu Pietriş şi, privind în jos, îi văzu pe Puh şi pe Porculete, cu spatele la el, visând fericiţi.

— Hei-*hei*! rosti atunci Christopher Robin brusc şi răspicat.

Porculete sări douăzeci de centimetri în aer, Surprins şi îngrijorat, dar Puh continuă să viseze.

— E Helefanul! se gândi nervos Porculete. Ia să vedem! Fredona un pic gâjâit, ca să nu se desluşească vreun cuvânt, apoi, într-o manieră cât se poate de detaşată şi încântătoare, rosti: Tra-la-la, tra-la-la, de parcă în clipa aceea îi venise ideea. Dar nu se uită în jur, pentru că dacă te uiţi în jur şi vezi un Helefan Foarte Fioros privindu-te de sus, uneori uiţi ce aveai de gând să spui.

— Tara-ram-tam-tam, spuse Christopher Robin cu un glas asemănător cu al lui Puh. Pentru că Puh născocise odată un cântecel care suna aşa:

Tra-la-la, *tra-la-la*.

Tra-la-la, *tra-la-la*, *Tara-ram-tam-tam*.

Deci ori de câte ori îl cântă Christopher Robin, întotdeauna îl cântă cu glas de Puh, fiindcă pare să i se potrivească mai bine.

— N-a spus ce trebuia, se gândi îngrijorat Porculete. Trebuia să spună din nou „Hei-*hei*!”. Poate că ar trebui s-o spun eu în locul lui. Şi Porculete spuse cât mai fioros „Hei-*hei*!”

— Cum ai ajuns acolo, Porculete? îl întrebă Christopher Robin cu glasul lui obişnuit.

— E îngrozitor, se gândi Porculete. Mai întâi vorbeşte cu glasul lui Puh şi apoi vorbeşte cu glasul lui Christopher Robin şi face toate astea ca să mă Tulbure pe mine. Şi fiind acum Total Tulburat, spuse foarte repede şi guiţător: Aceasta este o capcană pentru Puh şi aştept să cad în ea, hei-*hei*, ce-nseamnă toate astea şi apoi spun din nou hei-*hei*.

— Ce? spuse Christopher Robin.

— O capcană pentru hei-hei-uri, rosti răguşit orculete. Tocmai am terminat-o şi aştept să vină-vină hei-*hei*-ul.

Habar n-am cât timp ar fi continuat Porculete tot aşa, dar în clipa aceea Puh se trezi brusc şi hotărî că erau

şaişpe. Deci se sculă; şi în timp ce întorcea capul ca să-şi aline suferinţa din locul incomod din mijlocul spatelui unde îl gâdila ceva, îl văzu pe Christopher Robin.

— Salut, strigă el bucuros.

— Salut, Puh.

Porculete îşi ridică privirea, apoi şi-o abătu din nou. Şi se simţea atât de Prost şi de Jenat, încât aproape că se hotărâse să fugă pe Mare şi să se facă Marinar, când, deodată, văzu ceva.

— Puh! strigă el. Se caţără ceva pe spatele tău.

— Mi s-a părut mie, spuse Puh.

— E Mărunţelul, strigă Porculete.

— Aha, deci *asta* era, spuse Puh.

— Christopher Robin, l-am găsit pe Mărunţelul! strigă Porculete.

— Bravo, Porculete, spuse Christopher Robin.

Şi după aceste cuvinte încurajatoare, Porculete se simţi din nou fericit şi se hotărî să nu se facă totuşi Marinar. Şi după ce Christopher Robin îi ajută să iasă din Groapa cu Pietriş, plecară împreună, ţinându-se de mână.

Iar peste două zile, Iepurilă îl întâlni din întâmplare pe Hi-Ho în Pădure.

— Salut, Hi-Ho, spuse el. Ce cauţi?

— Îl caut pe Mărunţelul, desigur, spuse Hi-Ho. N-ai minte deloc?

— A, nu ţi-am spus? rosti Iepurilă. Mărunţelul a fost găsit acum două zile. Se lăsă o clipă de tăcere.

— Ha, ha! spuse mâhnit Hi-Ho. Veselie şi mai ştiu eu ce. Nu-ţi cere scuze. Aşa se întâmplă mereu.

IV. ÎN CARE SE ARATĂ CĂ TIGRII NU SE CAŢĂRĂ ÎN COPACI

Într-o zi când Puh gândea, se gândi că se va duce să-l vadă pe Hi-Ho, pentru că nu-l mai văzuse din ziua precedentă. Şi cum mergea el prin hăţiş, cântând pentru sine, îşi aminti brusc că n-o mai văzuse pe Bufniţă de două zile, aşa că se gândi să se abată în drum pe la Pădurea de o Sută de Pogoane, ca să vadă dacă Bufniţa era acasă.

Şi uite-aşa, continuă el să cânte, până ce ajunse la acea parte a râului unde erau bolovanii pe care se putea păşi şi, când era în mijlocul celui de al treilea bolovan, începu să se întrebe ce or mai fi făcând Canga şi Ru şi Tigrul, pentru că toţi locuiau împreună într-o altă parte a Pădurii. Şi se gândi „Nu l-am mai văzut de mult pe Ru şi dacă nu-l văd nici azi va fi şi mai mult de când nu l-am mai văzut". Se aşeză deci pe bolovanul din mijlocul râului şi cânta încă o strofă din cântecul lui în timp ce se întreba ce să facă.

Cealaltă strofă a cântecului suna aşa:

O dimineaţă fericită aş avea Dacă pe Ru l-aş vizita. O dimineaţă fericită aş avea Dacă Puh m-ar chema. Căci pot să spun că am noroc Dacă nu mă-ngraş deloc. (Şi nu mă-ngraş deloc) Deci am noroc.

Soarele dădea o căldură plăcută şi bolovanul pe care şedea de mult timp se încălzise şi el atât de bine, încât Puh aproape că se hotărâse să rămână ursul pe care Puh îl chema, acolo, în mijlocul râului, tot restul dimineţii, când îşi aminti de Iepurilă.

— Iepurilă, spuse Puh către sine. *Îmi place* să discut cu Iepurilă. Vorbeşte despre lucruri de bun-simţ. Nu foloseşte cuvinte lungi şi grele, ca Bufniţa. El foloseşte cuvinte scurte, uşoare, cum ar fi „Ce-ai zice să mâncăm?" şi „Hai la masă, Puh". Da, *cred* că ar trebui să mă duc să-l văd pe Iepurilă". Ceea ce-l făcu să mai compună o strofă:

Ah, ce-mi place cum vorbeşte!
Chiar îmi place.
Ne-nţelegem când vorbeşte, Nu când tace.
„Hai la masă", zice Iepurilă
Şi deşi eu nu sunt Flămânzilă Invitaţia lui îmi place când *o face*.

Şi, după ce cântă el aşa, se ridică de pe bolovan, traversă râul înapoi şi porni spre casa lui Iepurilă. Dar nu ajunsese prea departe când începu să-şi spună în sinea lui:

— Dar dacă Iepurilă e plecat?

— Sau dacă mă înţepenesc iarăşi în uşa lui din faţă încercând să ies, aşa cum am păţit odată, când uşa lui din faţă nu era destul de mare?

— Pentru că *ştiu* că nu m-am mai îngrăşat, dar poate că uşa lui din faţă s-a subţiat.

— Deci n-ar fi mai bine dacă…

Şi în tot acest răstimp în care îşi spunea asemenea lucruri, o lua tot mai spre vest fără să-şi dea seama, până ce, dintr-odată, se pomeni din nou în faţa propriei sale uşi din faţă. Şi era ora unsprezece.

Adică era ora-pentru-ceva-mic-şi-delicat…

O jumătate de oră mai târziu făcea ceea ce dorise dintotdeauna să facă, adică pornea tropăind spre casa lui Porculete. Şi în timp ce mergea, îşi ştergea botul cu dosul labei şi cânta prin blăniţă un cântecel cam pufos. Cântecelul suna aşa:

O dimineaţă fericită aş avea Pe Porculete dacă l-aş vedea. O dimineaţă fericită aş avea Pe Porculete de nu l-aş

vedea.

Căci oricum nu-mi pasă deloc

Dacă nu-i văd pe Bufniţa, pe Hi-Ho (sau pe alţii) Şi n-o să-i văd pe Bufniţa, pe Hi-Ho (sau pe alţii) Şi nici pe Christopher Robin.

Aşa cum l-am scris eu, nu pare un cântecel prea grozav, dar aşa cum se auzea prin puful gălbui ca de pui, pe la unsprezece şi jumătate, într-o dimineaţă foarte însorită, lui Puh i se părea unul dintre cele mai frumoase cântece pe care le cântase vreodată. Aşa că îl cânta mai departe.

Porculete se îndeletnicea cu săparea unei mici gropi în faţa casei.

— Salut, Porculete, spuse Puh.

— Salut, Puh, spuse Porculete, sărind în sus, surprins. Ştiam că eşti tu.

— Şi eu, spuse Puh. Ce faci?

— Sădesc o ghindă, Puh, ca să crească din ea un stejar şi să am o mulţime de ghinde chiar în faţa uşii şi să nu mai fac atâţia kilometri în căutarea lor. Înţelegi, Puh?

— Şi dacă nu creşte? spuse Puh.

— O să crească, pentru că aşa a zis Christopher Robin şi de-aia o sădesc.

— Păi atunci, spuse Puh, dacă sădesc un fagure în faţa casei, o să crească din el un stup de albine. În privinţa asta, Porculete nu era prea sigur.

— Sau *o bucată* dintr-un fagure, spuse Puh, ca să nu se irosească prea mult. Dar atunci poate că o să capăt doar o bucată dintr-un stup şi s-ar putea să fie o bucată proastă, în care albinele fac zumzum şi nu miere. Ei, drăcie!

Porculete căzu de acord că ar fi cam enervant.

— Şi pe lângă asta, Puh, săditul e o treabă foarte grea, dacă nu ştii cum s-o faci, spuse el; şi băgă ghinda în gropiţa pe care o făcuse, apoi o acoperi cu pământ şi

începu să sară pe ea.

— Eu ştiu, spuse Puh, pentru că Christopher Robin mi-a dat o sămânţă de meşterei şi am sădit-o şi o să am meşterei de jur-împrejurul uşii.

— Eu credeam că le zice năsturei, spuse sfios Porculete, continuând să sară.

— Nu, spuse Puh. Nu ăştia. Ăştia se cheamă meşterei.

După ce Porculete termină cu săriturile, îşi şterse lăbuţele de piept şi spuse „Acum ce facem?". Iar Puh spuse „Hai să mergem să-i vedem pe Canga, pe Ru şi pe Tigrul", şi Porculete spuse „D... da. H... hai" – pentru că încă era puţin îngrijorat din cauza Tigrului, care era un Animal Foarte Săltăreţ şi avea un fel al lui de a spune „Ce mai faci" care te lăsa cu nisip în urechi, chiar şi după ce Canga spunea „Uşurel, Tigrule, scumpule" şi te ajuta să te ridici din nou. Porniră deci spre casa lui Canga".

* * *

Se întâmplă însă ca în dimineaţa aceea Canga să se simtă gospodină şi să vrea să numere Obiecte – cum ar fi vestele lucru sau câte bucăţi de săpun mai rămăseseră şi cele două pete curate de pe botul Tigrului; aşa că îi expediase la plimbare cu un pachet de sandvişuri cu năsturel pentru Ru şi un pachet cu sandvişuri cu esenţă de malţ pentru Tigrul, ca să petreacă o lungă şi frumoasă dimineaţă în Pădure, fără să facă vreo poznă. Şi ei o tuliseră.

Şi în timp ce mergeau, Tigrul îi spuse lucru (care voia să ştie) totul despre ce pot face Tigrii.

— Pot să zboare? întrebă Ru.

— Da, spuse Tigrul, sunt foarte buni zburători, aşa sunt Tigrii. *Straordinari* zburători.

— Oo! spuse Ru. Zboară la fel de bine ca Bufnita?

— Da, spuse Tigrul. Numai că nu vor.

— De ce nu vor?

— Păi, pur şi simplu nu le place, într-un fel.

Ru nu putea să priceapă asta, pentru că lui i se părea că ar fi minunat să poată zbura, dar Tigrul spuse că era greu de explicat cuiva care nu era Tigru ca el însuşi.

— Dar, spuse Ru, pot sări la fel de departe pe cât sar cangurii?

— Da, spuse Tigrul. Când vor să sară.

— *Mie-mi place* să sar, spuse Ru. Hai să vedem care dintre noi poate sări mai departe.

— *Eu*, spuse Tigrul. Dar să nu ne oprim acum, că o să întârziem.

— Unde să întârziem?

— Acolo unde trebuie să ajungem la timp, spuse Tigrul, continuând să meargă grăbit.

În scurt timp, ajunseră la Cei Şase Pini.

— Eu ştiu să înot, spuse Ru. Am căzut în râu şi am înotat. Tigrii ştiu să înoate?

— Sigur că ştiu. Tigrii pot face orice.

— Pot să se caţăre în copaci mai bine decât Puh? întrebă Ru, oprindu-se sub cel mai înalt Pin şi privind în sus.

— Căţăratul în copaci este lucrul pe care-l fac cel mai bine, spuse Tigrul. Mult mai bine decât puni.

— S-ar putea căţăra într-unul ca ăsta?

— Ei se caţără întotdeauna în copaci ca ăsta, spuse Tigrul. Se urcă şi se coboară din ei toată ziua.

— Oo! *Zău*, Tigrule?

— O să-ţi arăt, rosti curajos Tigrul. Tu poţi să te aşezi pe spatele meu şi să te uiţi la mine. Dintre toate lucrurile pe care spusese că le pot face Tigrii, singurul de care deveni brusc sigur era căţăratul în copaci.

— Ooo, Tigrule! Oo, Tigrule! Oo! chiţăi Ru nerăbdător.

Şi se aşează pe spatele Tigrului şi începură să se caţăre. Şi pe primii trei metri, Tigrul spuse fericit către sine:

— Hopa sus!

Şi pe următorii trei metri spuse:

— Întotdeauna *am spus* că Tigrii se pot căţăra în copaci.

Şi pe următorii trei metri spuse: – Să ştii că e foarte uşor.

Şi pe următorii trei metri spuse:

— Desigur, mai e şi coborârea. De-a-ndărătelea. Apoi spuse:

— Ceea ce va fi greu…

— Dacă nu cumva cazi…

— Atunci când va fi…

— UŞUREL.

Şi cum rosti cuvântul „uşurel”, creanga pe care stătea se rupse brusc şi abia apucă să se agaţe de cea de deasupra, simţind că se duce… şi apoi îşi propti încet bărbia pe ea… apoi îşi trecu peste ea o labă din spate… apoi şi cealaltă… până ce, în sfârşit, se aşează pe ea, răsuflând foarte repede şi dorindu-şi să fi ales înotul.

Ru coborî de pe spatele lui şi se aşează lângă el.

— Oo, Tigrule, spuse el nerăbdător, am ajuns în vârf?

— Nu, spuse Tigrul.

— Şi nu mergem până în vârf?

— *No*, spuse Tigrul.

— A! spuse cam trist Ru. Apoi continuă, plin de speranţe. A fost frumos adineauri, când te-ai prefăcut că o să cădem-trosc-până-jos şi n-am căzut. Hai să mai facem asta o dată!

— NU, spuse Tigrul.

Ru tăcu un timp, apoi spuse „Ne mâncăm sandvişurile, Tigrule?”, iar Tigrul spuse „Da. Unde sunt?”.

Şi Ru spuse „Jos, la rădăcina copacului”. Şi Tigrul spuse „Mai bine să nu le mâncăm chiar acum”. Şi nu le mâncară.

*

* * *

Încet-încet, Puh şi Porculete înaintau”. Puh îi spunea lui Porculete, ca şi cum ar fi cântat, că nu era sigur că are noroc dacă nu se îngraşă deloc şi că nu *credea* că se îngraşă, ceea ce făcea; iar Porculete se întreba cât va mai dura până când ghinda lui va încolţi.

— Priveşte, Puh! spuse deodată Porculete. E ceva într-unul din pini.

— Adevărat! spuse Puh, privind mirat în sus. E un Animal.

Porculete îl apucă pe Puh de braţ, în eventualitatea că Puh se speriase.

— Este unul din Animalele Mai Fioroase? spuse el privind în altă parte. Puh dădu din cap.

— E un Jagular, spuse el.

— Şi ce fac Jagularii? întrebă Porculete, sperând că nu fac.

— Se ascund în crengile copacilor şi cad peste tine când treci pe dedesubt, spuse Puh. Mi-a spus Christopher Robin.

— Atunci poate că ar fi mai bine să nu trecem pe dedesubt, Puh. În caz că ar cădea şi ar păţi ceva.

— Ei nu păţesc nimic, spuse Puh. Sunt foarte buni căzători.

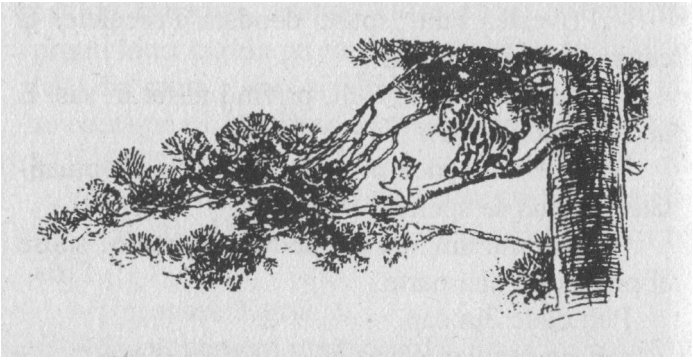

orculete tot mai credea că ar fi o Greşeală să te afli sub un Foarte Bun Căzător şi tocmai avea de gând să se întoarcă repede din drum fiindcă uitase ceva, când Jagularul strigă spre ei.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

— Uite, asta fac întotdeauna Jagularii, spuse Puh, foarte curios. Strigă „Ajutor! Ajutor!” şi pe urmă, când tu te uiţi în sus, cad pe tine.

— Eu mă uit *în jos*, strigă tare Porculete, ca nu cumva Jagularul să facă din întâmplare o mişcare greşită. Ceva foarte agitat de lângă Jagular îl auzi şi chiţăi:

— Puh şi Porculete! Puh şi Porculete!

Şi dintr-odată, Porculete simţi că era o zi mult mai frumoasă decât crezuse el. Era o zi caldă şi însorită…

— Puh! strigă el. Cred că sunt Tigrul şi Ru!

— Exact, spuse Puh. Am crezut că e un Jagular, şi un alt Jagular.

— Salut, Ru! strigă Porculete. Ce faci?

— Nu ne putem da jos, nu ne putem da jos! strigă Ru. Nu-i aşa că e caraghios? Puh, nu-i aşa că e caraghios că Tigrul şi cu mine stăm într-un copac, la fel ca Bufniţa, şi că o să rămânem aici pentru totdeauna? Văd casa lui Porculete. Porculete, văd casa ta de aici. Vezi ce sus suntem? Casa Bufniţei e la fel de sus?

— Cum ai ajuns acolo, Ru? întreba Porculete.

— Pe spatele Tigrului! Şi Tigrii nu pot coborî de-a-ndărătelea, pentru că îi încurcă coada; ei nu pot decât să se caţăre şi Tigrul a uitat de asta când am pornit şi abia adineauri şi-a adus aminte. Aşa că o să rămânem aici pentru totdeauna – dacă nu cumva o să ne urcăm mai sus. Ce-ai spus, Tigrule? A, Tigrul zice că dacă ne urcăm mai sus n-o să mai vedem la fel de bine casa lui Porculete, aşa că o să ne oprim aici.

— Porculete, rosti solemn Puh auzind toate acestea, ce putem face? Şi începu să mănânce sandvişurile Tigrului.

— Au rămas blocaţi? întrebă îngrijorat Porculete. Puh dădu din cap.

— N-ai putea să te catări până la ei?

— Aş putea, Porculete, şi aş putea să-l aduc pe Ru jos pe spatele meu, dar nu pot să-l aduc jos pe Tigrul. Aşa că trebuie să născocim altceva. Şi, cufundat în gânduri, începu să mănânce şi sandvişurile lucru.

*

* * *

Dacă el s-o fi gândit la ceva înainte de a termina ultimul sandviş, eu nu ştiu nimic, dar tocmai ajunsese la penultimul, când auzi un foşnet printre ferigi şi Christopher Robin şi Hi-Ho se apropiară împreună de el.

— Nu m-aş mira dacă mâine se va porni o grindină pe cinste, spunea Hi-Ho. Viscol şi mai ştiu eu ce. Că azi e o zi frumoasă nu înseamnă Nimic. Nu e niciun indic – cum se spune? Oricum, nu este. E doar o vreme oarecare.

— Uite-l pe Puh! spuse Christopher Robin, căruia nu prea-i păsa ce-o să fie în ziua următoare, atâta vreme cât el era acolo. Salut, Puh!

— E Christopher Robin! spuse Porculete. *El* o să ştie ce e de făcut. Se duseră repede la el.

— Ah, Christopher Robin! începu Puh.

— Şi Hi-Ho, spuse Hi-Ho.

— Tigrul şi Ru sunt tocmai sus în Cei Şase Pini şi nu pot să coboare şi…

— Şi eu tocmai spuneam, se băgă Porculete, că numai Christopher Robin ar…

— *Şi* Hi-Ho…

— Numai dacă ai veni tu, ne-am putea gândi ce să facem.

Christopher Robin îşi ridică privirea spre Tigru şi Ru şi încerca să se gândească ce să facă.

— M-am gândit, spuse sincer Porculete, că dacă Hi-Ho ar sta la rădăcina copacului şi Puh s-ar cocoţa pe spinarea lui Hi-Ho şi eu m-aş cocoţa pe umerii lui Puh…

— Şi dacă spinarea lui Hi-Ho s-ar frânge brusc, am putea să izbucnim toţi în râs. Ha, ha! Ar fi amuzant într-un fel, spuse Hi-Ho, dar nu prea ne-ar ajuta.

— Păi, spuse sfios Porculete, m-am gândit…

— Ţi-ar frânge spinarea, Hi-Ho? întrebă Puh, foarte mirat.

— Tocmai asta ar fi interesant, Puh. Să nu aflăm cu siguranţă decât după aceea.

Puh spuse „Ah!” şi toţi începură din nou să se gândească.

— Am o idee! strigă deodată Christopher Robin.

— Ascultă, Porculete, şi pe urmă o să afli ce încercăm să facem, spuse Hi-Ho.

— O să-mi scot haina şi o să apucăm fiecare câte un colţ şi atunci Ru şi Tigrul vor sări în ea şi vor cădea şi vor sălta pe ceva moale şi nu vor păţi nimic.

— *Să-l coborâm pe Tigru*, spuse Hi-Ho, şi *să nu Vătămăm pe Nimeni*. Bagă-ţi aceste două idei în cap, Porculete, şi n-o să păţeşti nimic.

Dar Porculete nu asculta, aşteptând cu prea multă înfrigurare clipa când va revedea bretelele albastre ale lui Christopher Robin. Nu le mai văzuse decât o singură dată,

când era mult mai tânăr şi, fiind atunci puţin cam prea tulburat de ele, trebuise să se culce cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei; şi de atunci se întrebase mereu dacă erau *într-adevăr* la fel de albastre şi de breteloase cum şi le închipuise el. Aşa că în clipa când Christopher Robin îşi scoase haina şi văzu că aşa erau, deveni din nou prietenos cu Hi-Ho şi prinse colţul de haină de lângă el şi îi zâmbi fericit. Şi Hi-Ho îi răspunse în şoaptă:

— Nu zic că nu va fi un Accident *acum*, bagă de seamă. Ciudate sunt Accidentele astea! Nu ţi se întâmplă până nu ţi se-ntâmplă.

Când Ru înţelese ce avea de făcut, se entuziasma grozav şi strigă:

— Tigrule, Tigrule, o să sărim! Uite-te la mine cum sar, Tigrule! Ca un zbor va fi săritura mea! Pot Tigrii să facă asta? Şi apoi chiţăi: Vin, Christopher Robin! Şi sări – drept în mijlocul hainei. Şi coborî atât de repede încât sări din nou în sus, aproape până unde fusese până atunci – şi continuă să sară şi să spună „Oo!” mult timp – şi în cele din urmă se opri şi spuse „Oo, e minunat!” Şi îl puseră pe pământ.

— Hai, Tigrule, strigă el. E uşor.

Dar Tigrul continua să se ţină de cracă şi spunea către sine: „O fi grozav pentru Animale Săritoare cum sunt Cangurii, dar e cu totul altceva pentru Animale înotătoare cum sunt Tigrii”. Şi se închipui plutind pe spate pe un râu sau înotând de la o insulă la alta şi simţi că aceea era cu adevărat viaţa potrivită pentru un Tigru.

— Hai, strigă Christopher Robin. N-o să păţeşti nimic.

— Staţi numai puţin, spuse nervos Tigrul. Mi-a intrat o bucăţică de coajă în ochi. Şi înainta încet de-a lungul crăcii.

— Hai că e uşor! chiţăi Ru. Şi deodată, Tigrul descoperi cât de uşor era.

— Au! răcni el în timp ce copacul zbura pe lângă el.

— Atenţie! le strigă Christopher Robin celorlalţi. Urmă un trosnet, o sfâşietură şi un talmeş-balmeş cu toţi, pe pământ.

Christopher Robin, Puh şi Porculete se ridicară şi apoi îl ridicară pe Tigru şi sub ei toţi era Hi-Ho.

— Vai, Hi-Ho! strigă Christopher Robin. Ai păţit ceva? Şi îl pipăi destul de îngrijorat, apoi îl scutură de praf şi-l ajută să se ridice.

Hi-Ho nu spuse nimic mult timp. Apoi rosti:

— Tigrul e acolo?

Tigrul era acolo, simţindu-se din nou Săltăreţ.

— Da, spuse Christopher Robin.

— Păi mulţumiţi-i din partea mea, spuse Hi-Ho.

V. ÎN CARE IEPURILĂ ARE O ZI AGLOMERATĂ ŞI AFLĂM CE FACE CHRISTOPHER ROBIN DIMINEŢILE

Urma să fie pentru Iepurilă una din zilele lui aglomerate. De îndată ce se trezi, se simţi important, de parcă totul depindea de el. Era tocmai ziua pentru A Organiza Ceva sau pentru A Scrie un Bilet Semnat Iepurilă sau pentru A Vedea Ce Părere Aveau Ceilalţi Despre El. Era o dimineaţă perfectă pentru a se repezi până la Puh ca să-i spună „Foarte bine, atunci o să-i spun lui Porculete”, şi apoi să se ducă la Porculete şi să-i spună „Puh crede că – dar mai bine m-aş duce mai întâi la Bufniţă”. Era genul acela de zi Căpitănească în care toţi spuneau „Da, Iepurilă” şi „Nu, Iepurilă” şi aşteptau până ce el le spunea.

Ieşi din casă şi adulmecă dimineaţa caldă de primăvară întrebându-se ce o să facă. Casa lui Canga era cel mai aproape şi în casa lui Canga era şi Ru, care spunea „Da, Iepurilă” şi „Nu, Iepurilă” aproape mai bine decât toţi

ceilalţi din Pădure; dar acolo mai era acum un animal, ciudatul Tigru Săltăreţ; şi el era acel gen de Tigru care se posta întotdeauna în frunte când îi arătai drumul şi în general se făcea nevăzut când ajungeai în sfârşit în locul respectiv şi spuneai mândru „Am ajuns!”

— Nu, nu la Canga, spuse Iepurilă către sine, cufundat în gânduri, în timp ce îşi ondula favoriţii la soare; şi, ca să fie absolut sigur că nu se va duce acolo, o coti la stânga şi o zbughi în cealaltă direcţie, care era drumul spre casa lui Christopher Robin.

— La urma urmelor, îşi spuse Iepurilă, Christopher Robin se bizuie pe Mine. El ţine mult la Puh, la

Porculete şi la Hi-Ho şi eu la fel, dar ei n-au deloc Minte. N-au atâta cât să se vadă. Şi o respectă pe Bufniţă, pentru că nu poţi să nu respecţi pe cineva care ştie să scrie cuvântul MIERCURI, chiar dacă nu-l scrie corect; dar scrierea nu este totul. Sunt zile când pur şi simplu nu contează cum se scrie MIERCURI. Iar Canga este prea ocupată să aibă grijă de Ru şi Ru e prea mic, iar Tigrul e prea lăudăros ca să poată fi de vreun ajutor, aşa că de fapt nu mai e nimeni în afară de mine, dacă stai să te gândeşti. O să mă duc să văd dacă vrea să se facă ceva şi o să fac pentru el. Este ziua potrivită ca să faci ceva.

Merse mai departe fericit şi încet-încet traversă râul şi ajunse la locul unde locuiau prietenii-rudele lui. Păreau a fi mai mulţi decât de obicei în dimineaţa aceea şi, după ce dădu din cap spre unul sau doi bursuci, cu care era prea ocupat ca să dea mâna, şi după ce spuse „Bună dimineaţa, bună dimineaţa” cu un aer important altora şi câte un „A, iată-vă şi pe voi!”, cu blândeţe, celor mai mici, le făcu semn cu laba peste umăr şi dispăru, lăsând în urma lui atâta frământare şi-mai-ştiu-ce, că mai mulţi membri ai familiei Gândac, inclusiv Henric Repezilă, se năpustiră spre Pădurea de o Sută de Pogoane şi începură să se

caţăre în copaci, în speranţa că vor ajunge în vârf înainte de a se întâmpla, orice s-ar fi întâmplat, ca să aibă o vedere bună.

Iepurilă se grăbi spre marginea Pădurii de o Sută de Pogoane, simţindu-se tot mai important cu fiecare minut care trecea şi în curând ajunse la copacul unde locuia Christopher Robin. Bătu la uşă şi strigă o dată sau de două ori, apoi făcu câţiva paşi înapoi şi îşi ridică laba ca să se ferească de soare şi strigă spre vârful copacului, după care se răsuci cu totul şi strigă „Salut!” şi „Hei!” „Eu sunt, Iepurilă!” – dar nu se întâmplă nimic. Apoi se opri şi ascultă şi totul se opri să asculte cu el, şi Pădurea era foarte singuratică, nemişcată şi liniştită în lumina soarelui, până ce dintr-odată, la o sută de kilometri deasupra lui, începu să cânte o ciocârlie.

— Ei, drăcie! spuse Iepurilă. Nu-i acasă.

Se întoarse la uşa verde din faţă, doar ca să fie sigur, şi tocmai dădea să plece, cu sentimentul că toată dimineaţa era pierdută, când zări o bucată de hârtie pe jos. Şi în ea era un ac cu gămălie, de parcă ar fi căzut de pe uşă.

— Ha! rosti Iepurilă, din nou foarte fericit. Un alt bilet! Şi iată ce scria pe el:

IEŞIT NAPOCURÂND TREBI NAPOCURÂND
C.R.

— Ha! rosti iarăşi Iepurilă. Trebuie să le spun celorlalţi. Şi o zbughi cu un aer important.

Casa cea mai apropiată era a Bufniţei şi spre Casa Bufniţei porni el prin Pădurea de o Sută de Pogoane. Ajunse la uşa Bufniţei şi bătu şi sună şi sună şi bătu şi în sfârşit se ivi capul Bufniţei, care spuse: – Pleacă! Gândesc… A, tu erai? Erau vorbele cu care începea întotdeauna.

— Bufniţo, rosti scurt Iepurilă, tu şi cu mine avem

minte. Ceilalţi au paie în cap. Dacă trebuie gândit ceva în Pădurea asta – şi când spun gândit, vorbesc serios – tu şi cu mine trebuie să gândim.

— Da, spuse Bufniţa. Eu asta făceam.

— Citeşte asta.

Bufniţa luă biletul lui Christopher Robin de la Iepurilă şi îl privi cam nervoasă. Ştia să-şi scrie numele, *AŢINFUB* şi ştia să scrie Miercuri, ca să ştii că nu e Joi, şi putea citi foarte comod când nu te uitai peste umărul ei şi nu spuneai tot timpul „Ce scrie?” şi ştia…

— Ce scrie? întrebă Iepurilă.

— Da, rosti Bufniţa, cu un aer înţelept şi Gânditor. Înţeleg ce vrei să spui. Fără nicio îndoială.

— Ce scrie?

— Exact, rosti Bufniţa. Cu certitudine. Şi adăugă, după ce se gândi puţin: Dacă n-ai fi venit tu la mine, aş fi venit eu la tine.

— De ce? întrebă Iepurilă.

— Pentru acelaşi motiv, spuse Bufniţa, sperând ca în curând îi va veni un ajutor.

— Ieri dimineaţă, rosti solemn Iepurilă, m-am dus la Christopher Robin. Era plecat. Şi pe uşă era prins un bilet!

— Acelaşi bilet?

— Altul. Dar scria acelaşi lucru. E foarte ciudat.

— Uluitor, rosti Bufniţa, privind din nou biletul şi având, doar pentru o clipă, senzaţia că se întâmplase ceva pe la spatele lui Christopher Robin. Ce-ai făcut?

— Nimic.

— Cel mai bun lucru, rosti cu înţelepciune Bufniţa.

— Ce scrie? întrebă din nou Iepurilă, după cum se aştepta Bufniţa.

— Exact, rosti Bufniţa.

Un timp, nu-i mai veni în minte ce să spună; şi apoi, dintr-odată, îi veni o idee.

— Ia spune-mi, Iepurilă, zise ea, *exact* cuvintele din primul bilet. E foarte important. Totul depinde de asta. *Exact* cuvintele din *primul* bilet.

— Erau de fapt aceleaşi ca în biletul ăsta. Bufniţa îl privi întrebându-se dacă să-i dea brânci din copac; dar, ştiind că o putea face oricând după aceea, încercă încă o dată să afle despre ce vorbeau.

— Cuvintele exacte, te rog, spuse ea, de parca Iepurilă n-ar fi vorbit.

— Scria doar atât, „*Ieşit. Napocurând*". Ca în biletul ăsta, numai că aici scrie şi „*Trebi Napocurând*" Bufniţa scoase un lung oftat de uşurare.

— Aha! spuse ea. Acum ştim cum stăm.

— Da, dar unde e Christopher Robin? spuse Iepurilă. Asta e problema.

Bufniţa se uită din nou la bilet. Pentru cineva atât de instruit ca ea, era simplu să-l citească. „*Ieşit*, *Napocurând*. *Trebi*, *Napocurând*". – exact ceea ce te aştepţi să scrie într-un bilet.

— E foarte clar ce s-a întâmplat, dragul meu Iepurilă, spuse ea. Christopher Robin a plecat undeva cu *Napocurând*. El şi cu Napocurând au treburi împreună. N-ai văzut în ultimul timp un *Napocurând* pe undeva, prin pădure?

— Nu ştiu, spuse Iepurilă. De aceea am venit să te întreb. Cum arată ăştia?

— Păi, spuse Bufniţa, *Napocurindul Cu Pete sau Erbivor* este doar un…

— Adică, spuse ea, este mai degrabă un…

— Desigur, spuse ea, depinde de…

— Păi, spuse Bufniţa, adevărul este, spuse ea, că nu ştiu *cum* arată, spuse sincer Bufniţa.

— Mulţumesc, spuse Iepurilă şi plecă imediat spre Puh.

Înainte de a ajunge departe, auzi un zgomot. Se opri deci să asculte. Acesta era zgomotul:

ZGOMOT, DE PUH

Ah, fluturii cum se rotesc şi zilele de iarnă se sfârşesc. Iar brânduşele se străduiesc să prindă viaţă.

Şi porumbeii gânguresc.

Pădurile încet foşnesc Căci violetele se-nvineţesc în verdeaţă.

Ah, albinele cum se lipesc

De aripioare! *Şi zumzăind şoptesc* că *la vară, când roiesc va fi distracţie mare.*

Şi vacile aproape gânguresc şi porumbeii-n schimb mugesc. Şi de aceea Puhi punesc *întinşi la soare.*

Căci primăvara, iată, o primesc în trilul ciocârliilor, ceresc.

Şi clopoţeii albaştri se fălesc că *se aud aievea.*

Iar cucii nu mai gânguresc.

Şi cu-cu, cu-cu ei rostesc iar Puhi *doar* punesc *la o păsărea.*

— Salut, Puh, spuse Iepurilă.

— Salut, Iepurilă, rosti visător Puh.

— Tu ai compus cântecul ăsta?

— Păi, într-un fel l-am compus, spuse Puh. Nu e vorba de Minte, continuă el modest, fiindcă Ştii Tu de ce, Iepurilă, dar uneori îmi vine.

— Aha! spuse Iepurilă, care nu lăsa niciodată lucrurile să vină la el, ci întotdeauna se ducea el să le aducă.

Păi, problema este, ai văzut vreodată un *Napocurând Cu Pete sau Erbivor* în Pădure?

— Nu, spuse Puh. Un… nu, spuse Puh. Am văzut un Tigru adineauri.

— Nu ne foloseşte la nimic.

— Nu, spuse Puh. M-am gândit eu că nu.

— L-ai văzut pe Porculete?

— Da, spuse Puh. Probabil că *nici asta* nu ne foloseşte, nu? spuse el sfios.

— Păi, depinde dacă a văzut ceva.

— M-a văzut pe mine.

Iepurilă se aşează pe pământ, lângă Puh, dar, simţindu-se mult mai puţin important aşa, se ridică din nou.

— Totul se reduce la asta, spuse el. *Ce face Christopher Robin în ultimul timp dimineţile*?

— Ce anume?

— N-ai putea să-mi spui ceva ce l-ai văzut făcând dimineaţa? în ultimele zile.

— Ba da, spuse Puh. Ieri am luat micul dejun împreună. Lângă Cei Şase Pini. Îmi făcusem un coşuleţ, un coşuleţ mititel un coşuleţ obişnuit, aşa, mai măricel, plin cu…

— Da, da, spuse Iepurilă, dar spune ce-a fost mai târziu. L-ai văzut între unşpe şi doişpe?

— Păi, spuse Puh, la unşpe – la unşpe fix – păi, la unşpe fix, înţelegi, cam pe atunci ajung eu în general acasă. Pentru că am Unul sau Două lucruri de Făcut.

— Atunci la unşpe şi un sfert?

— Păi… spuse Puh.

— Şi jumătate?

— Da, spuse Puh. La şi jumătate… sau poate mai târziu… s-ar putea să mă duc la el.

Şi acum când se gândea cu adevărat la asta, începu să-şi aducă aminte că nu prea-l mai văzuse în ultimul timp pe Christopher Robin. Nu dimineţile. După-amiezile, da; serile, da; înainte de micul dejun, da. Şi apoi, poate un „Să ne vedem cu bine” şi gata, pleca.

— Tocmai asta e, spuse Iepurilă. Unde?

— Poate caută ceva.

— Ce? întrebă Iepurilă.

— Exact asta aveam de gând să spun, spuse Puh. Şi apoi adăugă: Poate caută un… un…

— Un Napocurând cu Pete sau Erbivor?

— Da, spuse Puh. Unul din ăştia. În caz că nu este.

Iepurilă îl privi cu asprime.

— Nu prea mă ajuţi, spuse el.

— Nu, spuse Puh. Dar mă străduiesc, adăugă el umil.

Iepurilă îi mulţumi pentru străduinţă şi spuse că o să se ducă să-l vadă pe Hi-Ho şi Puh putea să-l însoţească, dacă avea chef. Dar Puh, care simţea că îi vine ideea unei alte strofe din cântecul lui, spuse că o să-l aştepte pe Porculete şi la revedere, Iepurilă; aşa că Iepurilă plecă.

Dar se întâmplă ca Iepurilă să fie cel care să-l vadă primul pe Porculete. Porculete se trezise dis-de-dimineaţă ca să-şi culeagă un buchet de violete; şi după ce le-a cules şi le-a pus într-o ulcică în mijlocul casei, i-a venit brusc ideea că nimeni nu culesese un buchet de violete pentru Hi-Ho şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult se gândea cât de trist era să fii un Animal căruia nu-i culesese nimeni, niciodată, un buchet de violete. Ieşi din nou zorit, spunându-şi în sinea lui „Hi-Ho, violete” şi apoi „Violete, Hi-Ho”, ca nu cumva să uite, pentru că era o zi din acelea, şi culese un buchet mare, apoi porni mai departe, mirosindu-le şi simţindu-se foarte fericit, până ce ajunse la locul unde era Hi-Ho.

— A, Hi-Ho, începu Porculete un pic cam tulburat, pentru că Hi-Ho era ocupat. Hi-Ho ridică o labă şi îi făcu semn să plece.

— Mâine, spuse Hi-Ho. Sau poimâine. Porculete se apropie ceva mai mult ca să vadă ce era acolo. Hi-Ho avea trei beţe puse pe jos şi se uita la ele. Două beţe se atingeau la un capăt, dar nu şi la celălalt, iar cel de al treilea băţ era aşezat de-a curmezişul lor. Porculete se

gândi că o fi vreo capcană.

— A, Hi-Ho, începu el din nou. Tocmai…

— Tu eşti, mititelul Porculete? spuse Hi-Ho, continuând să privească beţele cu atenţie.

— Da, Hi-Ho. Şi eu…

— Ştii ce e asta?

— Nu, spuse Porculete.

— Este un „A”.

— Oo! rosti Porculete.

— Nu e un „O”, e un „A”, rosti mai aspru Hi-Ho. Nu auzi bine sau crezi că eşti mai instruit decât Christopher Robin?

— Da, spuse Porculete. Ba nu, se grăbi să se corecteze Porculete şi se apropie şi mai mult.

— Christopher Robin a spus că e un „A” şi un „A” este – până o să calce cineva pe el, adăugă sever Hi-Ho.

Porculete se grăbi să sară îndărăt şi îşi mirosi violetele.

— Ştii ce înseamnă „A”, Porculete mititel?

— Nu, Hi-Ho, nu ştiu.

— Înseamnă învăţătură, înseamnă Instruire, înseamnă tot ce tu şi Puh şi eu nu avem. Asta înseamnă „A”.

— Oo! rosti din nou Porculete. Adică, aşa e? se grăbi el să se corecteze.

— Îţi spun eu! Oamenii vin şi pleacă din această Pădure şi spun: „Nu e decât Hi-Ho, deci nu contează”. Umblă de colo-colo rostind „Ha, ha!”. Dar ştiu ei oare ceva despre „A”? Nu ştiu. *Pentru ei* sunt doar trei beţe. Dar pentru Cei Instruiţi – fii atent, Porculete mititel – pentru Cei Instruiţi, adică nu Puh şi Porculeţi, este un „A” măreţ, strălucitor. Nu doar, adăugă el, ceva peste care poate veni oricine să răsufle. Porculete se dădu nervos înapoi şi privi în jur, în căutare de ajutor.

— Uite-l pe Iepurilă, spuse el bucuros. Salut, Iepurilă.

Iepurilă se apropie de ei cu un aer important, dădu din cap spre Porculete şi spuse, „A, Hi-Ho!” cu glasul unuia care ar fi spus „La revedere” în nu mai mult de două minute cu totul.

— Voiam să te-ntreb un singur lucru, Hi-Ho. Ce mai face dimineţile Christopher Robin în ultimul timp?

— La ce mă uit eu? întrebă Hi-ho continuând să se uite.

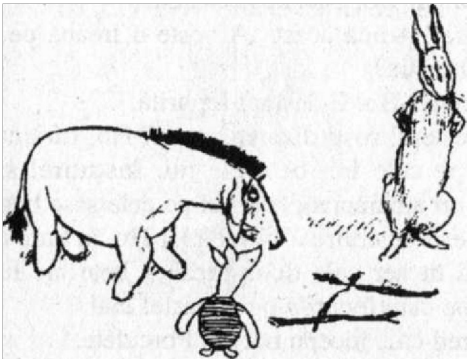

La trei beţe, rosti prompt Iepurilă.

— Vezi? îi spuse Hi-Ho lui Porculete. Se întoarse apoi spre Iepurilă. Acum îţi voi răspunde la întrebare, rosti el solemn.

— Mulţumesc, spuse Iepurilă.

— Ce face Christopher Robin dimineţile? învaţă. Devine un om Instruit. Instigorează – *cred* că acesta este cuvântul pe care l-a menţionat, dar poate că eu mă refer la altceva – instigorează Cunoaşterea. La nivelul meu, dacă am reprodus corect cuvântul, fac şi eu ce face el. Asta, de exemplu, este…

— Un „A”, rosti Iepurilă, dar nu e prea bine făcut. Ei, acum trebuie să mă întorc să le spun celorlalţi.

Hi-Ho îşi privi beţele şi apoi se uită la Porculete.

— Ce-a spus Iepurilă că este? întrebă el.

— Un „A”, spuse Porculete.

— I-ai spus tu?

— Nu, Hi-Ho. Bănuiesc că ştia.

— *Ştia*? Adică acest „A” este o treabă pe care *Iepurilă* o ştia?

— Da, Hi-Ho. E deştept Iepurilă.

— Deştept! rosti dispreţuitor Hi-Ho, trântindu-şi copita pe cele trei beţe ale lui. Instruire! spuse Hi-Ho cu amărăciune, sărind pe cele şase beţe ale lui. Ce *este* Instruirea? întrebă Hi-Ho, în timp ce îşi azvârlea în aer cele douăsprezece beţe ale lui. O treabă pe care *Iepurilă* o cunoaşte! Ha!

— Cred că… începu nervos Porculete.

— Nu mai crede! spuse Hi-Ho.

— Cred că *Violetele* sunt destul de drăguţe, spuse Porculete şi puse buchetul cules de el în faţa lui Hi-Ho, după care o zbughi.

În dimineaţa următoare, pe biletul de pe uşa lui Christopher Robin scria:

AM IEŞIT MĂ ÎNTORC CURÂND

C.R.

Şi de aceea toate animalele din Pădure – desigur, cu excepţia *Napocurându-lui Cu Pete şi Erbivor* – ştiu acum ce face Christopher Robin dimineţile.

VI. ÎN CARE PUH NĂSCOCEŞTE UN NOU JOC ŞI HI-HO PARTICIPĂ LA EL

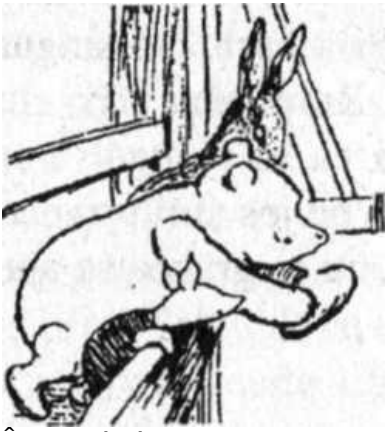

Înd pârâul ajunse la marginea Pădurii, se umflase deja, aşa că acum era aproape un râu şi, fiind el aşa umflat, nu mai alerga, nu mai sărea şi nu mai sclipea la fel ca în tinereţe, mişcându-se mai încet. Căci nu ştia încotro se îndreaptă şi îşi spunea lui însuşi: „Nu e nicio grabă. O să ajungem acolo într-o bună zi”. Dar toate pârâiaşele de mai sus umblau încoace şi-ncolo, repede, nerăbdătoare, având multe de descoperit înainte de a fi prea târziu.

Exista o cărare lată, aproape la fel de lată ca un drum, ce ducea din Străinătate în Pădure, dar, înainte de a putea ajunge în Pădure, trebuia să traverseze acest râu. Şi acolo unde-l traversa era un pod de lemn, aproape la fel de lat ca un drum, cu stinghii de lemn pe fiecare parte. Christopher

Robin abia ajungea cu bărbia la stinghia de sus, dacă voia, dar era mai distractiv să stea în picioare pe stinghia de jos, ca să se poată apleca direct şi să privească râul curgând încet pe sub el. Puh putea să ajungă cu bărbia până la stinghia de jos, dacă voia, dar era mai distractiv să se întindă pe pod şi să-şi vâre capul pe sub ea ca să privească râul curgând încet pe sub el. Şi aceasta era singura metodă prin care Porculete şi Ru puteau privi râul, pentru că ei erau prea mititei ca să ajungă la stinghia de

jos. Deci se întindeau pe jos şi îl priveau… şi el curgea foarte încet, căci nu se grăbea să ajungă acolo.

Într-o zi, când Puh se îndrepta spre acest pod, încerca să compună o poezioară despre conurile de brad, fiindcă zăceau de jur-împrejurul lui şi el avea chef de cântat. Luă deci de jos un con de brad, îl privi şi spuse către sine „Este un con de brad foarte bun, trebuie să rimeze ceva cu el”. Dar nu-i venea nimic în minte. Şi apoi, îi năzăriră brusc cele de mai jos:

Este un mister
Cu acest brăduţ stingher.
Bufniţa zice: „e al meu”.
Iar Canga zice: „ba-i al meu”.

— Ceea ce n-are nicio noimă, spuse Puh. Canga nu trăieşte într-un copac.

Tocmai ajunsese la pod; şi fiindcă nu se uita pe unde mergea, se împiedică de ceva şi conul de brad îi sări din labă, în râu.

— Ei drăcie, spuse Puh, în timp ce acesta plutea încet pe sub pod, şi se întoarse să ia alt con de brad cu rimă. Dar pe urmă se gândi că mai bine ar privi râul, pentru că era o zi foarte liniştită, aşa că se întinse pe jos şi se uită la el… şi râul curgea încet pe sub el… şi deodată, văzu conul de brad îndepărtându-se odată cu râul.

— Ciudat, spuse Puh. Eu l-am scăpat pe cealaltă parte şi el a ieşit pe partea asta! spuse el. Oare o să mai facă asta o dată? Şi se întoarse să mai ia nişte conuri de brad.

Şi la fel a făcut. Făcea mereu la fel. Apoi aruncă două deodată şi se aplecă peste pod să vadă care dintre ele va ieşi primul; şi unul dintre ele ieşi; dar fiindcă amândouă aveau aceeaşi mărime, nu şi-a dat seama dacă era cel care voia el să învingă sau celălalt. Aşa că data următoare azvârli unul mare şi unul mic şi cel mare ieşi primul, ceea

ce şi spusese că se va întâmpla, iar cel mic ieşi ultimul, ceea ce spusese că se va întâmpla, deci câştigase de două ori… şi când se întoarse acasă la ceai, câştigase şi pierduse douăzeci şi opt, ceea ce însemna că de fapt – păi, scădeţi douăzeci şi opt din treizeci şi şase şi veţi afla. Dacă nu cumva e invers.

Şi acesta a fost începutul unui joc numit *Beţepuh*, pe care l-a născocit Puh şi pe care îl juca împreună cu prietenii lui la marginea Pădurii. Dar se jucau cu beţe, nu cu conuri de brad, pentru că le era mai uşor să le vadă.

Şi iată că, într-o zi, Puh, Porculete, Iepurilă şi cu Ru jucau toţi *Beţepuh*. Îşi aruncaseră beţele în râu, când Iepurilă spuse „Start!” şi toţi se repeziseră spre cealaltă parte a podului, aşteptând să vadă al cui băţ va apărea primul. Dar acesta nu se mai ivea, fiindcă râul era foarte leneş în dimineaţa aceea şi nu prea părea să-i pese dacă nu ajungea deloc acolo.

— Eu îl văd pe-al meu! strigă Ru. Ba nu, e altceva Tu îl vezi pe-al tău, Porculete? Mi s-a părut că l-am văzut pe al meu, dar nu era. Uite-l! Ba nu, nu e. Tu îl vezi pe-al tău, Puh?

— Nu, spuse Puh.

— Cred că băţul meu s-a împotmolit, spuse Ru. Iepurilă, băţul meu s-a împotmolit. S-a împotmolit şi băţul tău, Porculete?

— Întotdeauna durează mai mult decât îţi închipui, rosti Iepurilă.

— Tu cât *crezi* că o să dureze? întrebă Ru.

— Îl văd pe al tău, Porculete, spuse deodată Puh.

— Al meu e un pic cenuşiu, spuse Porculete, neîndrăznind să se aplece prea mult ca să nu cadă în apă.

— Da, e băţul tău. Se apropie pe partea mea.

Iepurilă se aplecă mai mult ca oricând, căutându-l pe al lui, şi Ru ţopăia de colo-colo strigând „Hai, băţule!

Băţule, băţule, băţule!” şi Porculete era foarte agitat, pentru că băţul lui era singurul care fusese văzut, ceea ce însemna că o să câştige.

— Vine! spuse Puh.

— Eşti *sigur* că e al meu? guiţă emoţionat Porculete.

— Da, pentru că e cenuşiu. E unul mare şi cenuşiu. Uite-l! E foarte… mare… şi… cenuşiu. Ah, nu este! E

Hi-Ho.

Şi se ivi plutind Hi-Ho.

— Hi-Ho! strigară toţi.

Cu o înfăţişare foarte calmă, foarte demnă, cu picioarele în aer, se ivi Hi-Ho pe sub pod.

— E Hi-Ho! strigă Ru, teribil de agitat.

— Zău? rosti Hi-Ho, poticnindu-se un pic într-un mic vârtej şi răsucindu-se încet de trei ori. Chiar mă întrebam.

— N-am ştiut că joci şi tu, spuse Ru.

— Nu joc, rosti Hi-Ho.

— Hi-Ho, ce faci acolo? întrebă Iepurilă.

— Ai dreptul la trei încercări, Iepurilă. Sap gropi în pământ? N-ai ghicit. Sar dintr-o cracă în alta într-un stejar tânăr? N-ai ghicit. Aştept pe cineva care să mă scoată din râu? Am ghicit. Lăsaţi-i răgaz lui Iepurilă şi el va găsi întotdeauna răspunsul.

— Dar, Hi-Ho, spuse disperat Puh, ce putem… adică… cum am putea să… crezi că noi…

— Da, spuse Hi-Ho. Unul dintre aceste lucruri ar fi lucrul cel mai potrivit. Îţi mulţumesc, Puh.

— Uite, se învârte tot *mereu*, spuse Ru, profund impresionat.

— Şi de ce nu m-aş învârti? rosti cu răceală Hi-Ho.

— Eu ştiu să înot, spuse mândru Ru.

— Nu mă învârt tot mereu, spuse Hi-Ho. E mult mai complicat. N-aveam niciun chef să înot astăzi, continuă el, rotindu-se încet. Dar dacă, după ce intru, mă decid să

efectuez o uşoară mişcare circulară de la dreapta la stânga – sau ar trebui să spun mai degrabă, adăugă el intrând într-un alt vârtej – de la stânga la dreapta, aşa cum mi se întâmpla accidental acum, nu e treaba nimănui, ci doar a mea. Se lăsă un moment de tăcere în timp ce toţi gânueau.

— Am un fel de idee, spuse în cele din urmă Puh, dar nu cred că e prea strălucită.

— Nici eu nu cred, spuse Hi-Ho.

— Hai, spune, Puh, rosti Iepurilă. S-o auzim.

— Păi, dacă am arunca toţi bolovani şi alte lucruri în râu pe o parte a lui Hi-Ho, bolovanii ar face vălurele şi vălurelele l-ar împinge pe cealaltă parte.

— E o idee foarte bună, rosti Iepurilă şi Puh era din nou fericit.

— Da, spuse Hi-Ho. Dragă Puh, când o să vreau să fiu scos, o să vă anunţ.

— Dar dacă îl lovim, din greşeală? zise Porculete îngrijorat.

— Sau dacă ratezi, din greşeală? spuse Hi-Ho. Gândeşte-te la toate posibilităţile, Porculete, înainte de a vă apuca din nou de distracţii.

Dar Puh adusese bolovanul cel mai mare pe care-l putea duce şi se apleca peste pod, cu bolovanul în lăbuţe.

— Nu-l arunc, îl las să-mi scape, Hi-Ho, explică el. Şi atunci nu pot să ratez, adică nu pot să te lovesc. *N-ai putea* să nu te mai învârţi o clipă, fiindcă mă cam încurci?

— Nu, rosti Hi-Ho. Îmi *place* să mă învârt. Iepurilă începu să simtă că era momentul să preia comanda.

— Fii atent, Puh, spuse el. Când spun „Acum!”, poţi să-i dai drumul. Hi-Ho, când spun „Acum!” Puh va da drumul bolovanului.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Iepurilă, dar bănuiesc că o să-mi dau seama.

— Eşti gata, Pun? Porculete, fă-i loc lui Pun. Dă-te un

pic mai în spate, Ru. Sunteţi gata?

— Nu, spuse Hi-Ho.

— *Acum*! spuse Iepurilă.

Puh dădu drumul bolovanului. Se auzi o clipoceală puternică şi Hi-Ho dispăru…

Urmă un moment de îngrijorare pentru privitorii de pe pod. Se uitară şi se uitară… şi nici măcar când zăriră băţul lui Porculete apărând puţin înaintea băţului lui Iepurilă nu se bucurară atât de mult cât v-aţi fi aşteptat. Şi tocmai când Puh începea să creadă că nu alesese probabil bolovanul potrivit sau râul potrivit sau ziua potrivită pentru Ideea lui, ceva cenuşiu se arătă pentru o clipă pe malul râului… şi încet-încet se tot mărea… până ce, în cele din urmă, se ivi Hi-Ho.

Dădură năvală ţipând de pe pod şi începură să-l împingă şi să-l tragă; şi în curând Hi-Ho stătea din nou printre ei, pe uscat.

I-Ho se scutură şi îi rugă să-i explice cineva lui Porculete ce se întâmplă când stai mult timp într-un râu.

— Bravo, Puh, spuse amabil Iepurilă. A fost bună ideea ta.

— Ce idee? întrebă Hi-Ho.

— Să te întingem până la mal.

— *Să mă întingeţi*? rosti uimit Hi-Ho. Să *mă* întingeţi? Doar n-aţi crezut că am fost *îngins*, nu? M-am scufundat. Puh a lăsat să cadă un bolovan mare pe mine şi, ca să nu mă lovească tare în piept, m-am scufundat şi am înotat până la mal.

— Nu-i adevărat, îi şopti Porculete lui Puh, ca să-l

liniştească.

— Nu *cred* că e adevărat, spuse îngrijorat Puh.

— Aşa e, Hi-Ho, spuse Porculete. *Mie* mi s-a părut foarte bună ideea ta.

Puh începu să se simtă ceva mai bine, pentru că dacă eşti un Urs Cu Minte Foarte Puţintică şi

Gândeşti Lucruri, descoperi uneori că un Lucru care părea foarte Lucrăreţ înăuntru este cu totul altfel când iese la vedere şi îl privesc alţii. Şi, oricum, Hi-Ho *fusese* în râu şi acum *nu mai era*, deci nu făcuse niciun rău nimănui.

— Dar cum ai căzut în apă, Hi-Ho? întrebă Iepurilă în timp ce-l ştergea cu batista lui Porculete.

— N-am căzut, spuse Hi-Ho.

— Atunci cum…

— Mi s-a făcut VÂNT, spuse Hi-Ho.

— Oo, spuse agitat Ru, te-a împins cineva?

— Un Săltăreţ cu prea multe aere mi-a făcut vânt. Stăteam şi mă gândeam lângă râu – gândeam, dacă vreunul dintre voi ştie ce-nseamnă asta – când mi s-a făcut vânt.

— Ah, Hi-Ho! rostiră toţi.

— Eşti sigur că n-ai alunecat? întrebă cu înţelepciune Iepurilă.

— Sigur că am alunecat. Dacă stai pe malul alunecos al unui râu şi un Săltăreţ cu prea multe aere îţi dă vânt tare din spate, aluneci. Ce altceva puteam să fac?

— Dar cine a făcut asta? întrebă Ru. Hi-Ho nu răspunse.

— Bănuiesc că Tigrul, spuse nervos Porculete.

— Dar, Hi-Ho, spuse Puh, a fost o Glumă sau un Accident?

— N-am stat să întreb, Puh. Nici măcar pe fundul râului n-am stat să-mi spun mie însumi. *Este* oare o Glumă Tare sau un Simplu Accident?" Pur şi simplu am plutit spre

suprafaţa apei şi am spus în sinea mea „E udă”. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Şi unde era Tigrul? întrebă Iepurilă. Înainte de a apuca Hi-Ho să răspundă, se auzi un zgomot puternic în spatele lor şi din desiş îşi făcu apariţia Tigrul.

— Salut tuturor, spuse vesel Tigrul.

— Salut, Tigrule, spuse Ru.

Iepurilă îşi luă brusc un aer important.

— Tigrule, rosti el solemn, ce s-a întâmplat adineauri?

— Când anume? întrebă Tigrul cam neliniştit.

— Când i-ai făcut vânt lui Hi-Ho în râu.

— Nu i-am făcut eu vânt.

— Ba mi-ai făcut vânt, rosti îmbufnat Hi-Ho.

— Zău că nu. M-a apucat tusea şi s-a întâmplat să fiu în spatele lui Hi-Ho şi am spus „*Grrr-oppp-şşşşşşci*”.

— De ce? spuse Iepurilă ajutându-l pe Porculete să se ridice şi ştergându-l de praf. N-ai păţit nimic, Porculete?

— M-a cam luat prin surprindere, spuse nervos Porculete.

— Uite asta se cheamă să faci vânt, spuse Hi-Ho. Să iei oamenii prin surprindere. Un obicei foarte neplăcut. Nu mă deranjează să stea Tigrul în Pădure, continuă el, fiindcă este o Pădure mare şi e loc destul în ea ca să-şi dea el aere. Dar nu văd de ce ar pătrunde în micul meu colţ din ea ca să-şi dea aere acolo. Parcă ar fi aşa de grozav acest colţ al meu. Desigur, pentru cei cărora le plac frigul, umezeala şi urâciunile, *este* un loc special, dar altminteri este un colţ oarecare şi dacă are cineva chef să-şi dea drumul la aere…

— Nu mi-am dat aere, am tuşit, spuse supărat Tigrul.

— Aer sau tuş, e tot una pe fundul râului.

— Păi, tot ce pot să spun eu, spuse Iepurilă, este că… uite că vine Christopher Robin, aşa că poate să spună *el*.

Christopher Robin venea dinspre Pădure spre pod, simţindu-se senin şi lipsit de griji, de parcă nouăsprezece ori doi nici nu conta cât fac, căci aşa şi era într-o după-amiază atât de frumoasă, şi se gândea că dacă ar sta pe stinghia de jos a podului şi s-ar apleca şi ar privi râul cum curge încet pe sub el, ar şti brusc tot ce era de ştiut şi ar putea să-i spună lui Puh, care nu era prea sigur de unele lucruri. Dar când ajunse la pod şi văzu toate animalele acolo, îşi dădu seama că nu era după-amiaza la care se gândise el, ci, dimpotrivă, acel fel de după-amiază în care vrei *să faci* ceva.

— Uite cum stă treaba, Christopher Robin, începu Iepurilă. Tigrul…

— Eu n-am făcut nimic, spuse Tigrul.

— În orice caz, eu eram acolo, spuse Hi-Ho.

— Dar nu cred că a făcut-o dinadins, spuse Puh.

— Aşa e el, îşi dă aere, spuse Porculete. Nu se poate abţine.

— Încearcă să-mi dai *mie* vânt cu aerele tale, Tigrule, spuse nerăbdător Ru. Hi-Ho, Tigrul o să încerce *cu mine*. Porculete, crezi că…

— Staţi, spuse Iepurilă, doar n-o să vorbim toţi deodată. Problema este, ce părere are Christopher Robin despre treaba asta?

— Eu doar am tuşit, spuse Tigrul.

— Şi-a dat drumul la aere, spuse Hi-Ho.

— M-a apucat un fel de hohoteală, spuse Tigrul.

— Linişte! spuse Iepurilă, ridicând laba. Ce părere are Christopher Robin despre toată treaba? Asta-i problema.

— Păi, spuse Christopher Robin, fără să priceapă prea bine despre ce era vorba, *eu* cred că…

— Da, spuseră toţi.

— *Eu* cred că ar trebui să jucăm toţi Beţepuh. Şi aşa

făcură. Şi Hi-Ho, care nu mai jucase niciodată, a câştigat de mai multe ori decât toţi; şi Ru a căzut de două ori în apă, prima dată din întâmplare şi a doua oară dinadins, pentru că a văzut-o brusc pe Canga venind dinspre Pădure şi ştia că oricum va trebui să se ducă să se culce. Şi atunci Iepurilă a spus că o să plece cu ei; şi Tigrul şi cu Hi-Ho au plecat împreună, pentru că Hi-Ho voia să-i spună Tigrului Cum să câştige la *Beţepuh*, ceea ce se face lăsându-ţi băţul să cadă răsucit, dacă înţelegi, Tigrule, ce vreau să spun; şi Christopher Robin, Puh şi Porculete au rămas singuri pe pod.

u privit ei mult timp râul de sub ei, fără să rostească o vorbă şi râul nu spunea nici el nimic, fiindcă se simţea foarte liniştit şi împăcat în acea după-amiază de vară.

— Tigrul este *de fapt* cumsecade, rosti alene Porculete.

— Sigur că este, spuse Christopher Robin.

— Toţi sunt cumsecade, spuse Puh. *Eu* aşa cred,

spuse Puh. Dar probabil că nu am dreptate, spuse el.

— Ba sigur că ai, spuse Christopher Robin.

VII. ÎN CARE TIGRULUI ÎI IES AERELE

Într-o zi, Iepurilă şi Porculete şedeau în faţa uşii lui Puh şi îl ascultau pe Iepurilă, şi Puh şedea cu ei. Era o după-amiază adormitoare de vară şi Pădurea era plină de sunete molcome care păreau toate să-i spună lui Puh „Nu-l asculta pe Iepurilă, ascultă-mă pe mine”. Aşa că el îşi luă o poziţie comodă ca să nu-l asculte pe Iepurilă şi din când în când deschidea ochii ca să spună „Ah!” şi apoi îi închidea din nou ca să spună „Aşa e „şi din când în când Iepurilă spunea „înţelegi ce vreau să spun, Porculete” cu multă sinceritate şi Porculete dădea din cap cu sinceritate, ca să arate că înţelegea.

— De fapt, spuse Iepurilă, terminând în sfârşit, Tigrul îşi dă atâtea aere în ultimul timp încât a sosit momentul să-i dăm o lecţie. Nu eşti de aceeaşi părere, Porculete?

Porculete spuse că Tigrul îşi *dădea* multe aere şi că dacă ar găsi o metodă de a scoate aerele din el ar fi o Idee Foarte Bună.

— Exact asta cred şi eu, spuse Iepurilă. Tu ce zici, Puh?

Puh deschise ochii tresărind şi spuse: – Peste măsură. Din cale-afară.

— Ce e peste măsură? întrebă Iepurilă.

— Ce spuneai tu, spuse Puh. Indibitabil. Porculete îi dădu lui Puh un ghiont care-l înţepeni, iar Puh, care avea din ce în ce mai mult sentimentul că era altundeva, se ridică încet şi începu să se reculeagă.

— Dar cum o să facem? întrebă Porculete. Ce fel de lecţie, Iepurilă?

— Asta e problema, spuse Iepurilă. Cuvântul „lecţie” îi reveni în memorie lui Puh ca unul pe care îl mai auzise undeva.

— Există ceva care se cheamă Dedriblare, spuse el. Christopher Robin a încercat odată să mă înveţe, dar n-a făcut.

— Ce n-a făcut? spuse Iepurilă.

— N-a făcut ce? spuse Porculete. Puh clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse el. Pur şi simplu n-a făcut. Dar despre ce vorbim?

— Puh, spuse Porculete pe un ton de reproş, n-ai ascultat ce spunea Iepurilă?

— Am ascultat, dar aveam un puf în ureche. N-ai putea, te rog, să mai spui o dată, Iepurilă?

Pe Iepurilă nu-l deranja niciodată să repete ce spusese mai înainte, aşa că întrebă de unde să înceapă; şi după ce Puh spuse să înceapă din momentul când îi intrase puful în ureche şi Iepurilă întrebă când fusese asta şi Puh spuse că nu ştia pentru că nu auzise bine, Porculete rezolvă situaţia, spunând că ei încercau să facă un lucru, şi anume încercau să găsească o metodă de a scoate aerele din Tigrul, pentru că, oricât de mult ai ţine la el, nu puteai să negi că îşi dădea aere.

— A, înţeleg, spuse Puh.

— Se dă prea mare, spuse Iepurilă. Aici e buba. Puh încercă să se gândească şi gândul care-i veni nu era de niciun folos. Aşa că fredona acest gând foarte încet pentru el însuşi.

Iepurilă dac-ar fi
Mai mare
Mai gras
Şi mai tare
Sau mai mare
Decât Tigrul cel tare.
Tigrul dac-ar fi mai mic
Năravul Tigrului fără-de-milă
De a-şi da aere cu Iepurilă
N-ar mai conta
Niciun pic
Dacă Iepurilă
Mai înalt ar fi.

— Ce spunea Puh? întrebă Iepurilă. Era ceva folositor?

— Nu, rosti mâhnit Puh. Nimic folositor.

— Păi eu am o idee, spuse Iepurilă. Iată care e. Îl ducem pe Tigrul într-o *exploriţie* lungă, undeva unde n-a mai fost niciodată şi îl facem pierdut acolo, iar în dimineaţa următoare îl găsim din nou şi – fiţi atenţi ce spun – va fi un Tigru total schimbat.

— De ce? întrebă Puh.

— Pentru că va fi un Tigru Spăsit. Pentru că va fi un Tigru Trist, un Tigru Melancolic, Un Tigru Mic şi Îmi-Pare-Rău şi un Tigru Ah-Iepurilă-cât-mă-bucur-că-te-văd. De-aia!

— O să se bucure că ne vede şi pe mine şi pe Porculete?

— Bineînţeles.

— Asta-i bine, spuse Puh.

— Nu mi-ar plăcea să rămână Trist, zise Porculete ros de îndoieli.

— Tigrii nu rămân niciodată trişti, explică Iepurilă. Se refac cu o Rapiditate Uluitoare. Am întrebat-o pe Bufniţă, ca să fiu absolut sigur, şi ea a spus că după aşa

ceva se refac întotdeauna cel mai bine. Dar dacă reuşim să-l facem pe Tigru să se simtă Mic şi Trist măcar pentru cinci minute, vom face o faptă foarte bună.

— Christopher Robin ar fi de aceeaşi părere? întrebă Porculete.

— Da, spuse Iepurilă. Ar spune „Ai făcut o faptă bună, Porculete". Aş fi făcut-o eu singur, numai că din întâmplare eu fac altceva. Îţi mulţumesc, Porculete. Şi ţie, Puh, desigur.

Porculete se bucură foarte mult şi îşi dădu seama imediat că ceea ce aveau de gând să-i facă Tigrului era un lucru bun şi, deoarece Puh şi Iepurilă îl făceau împreună cu el, era un lucru pe care chiar şi un Animal Foarte Mititel trezindu-se dimineaţa îl putea face cu plăcere. Deci singura întrebare era unde să-l facă pierdut pe Tigru?

— Îl ducem la Parul Nord, spuse Iepurilă, deoarece pentru noi a fost o *exploriţie* foarte lunga ca să-l găsim, aşa că pentru Tigru va fi o foarte lunga exploriţie ca să-l *negăsească* din nou.

Veni acum rândul lui Puh să se bucure foarte tare, pentru că el găsise primul Parul Nord şi când vor ajunge acolo Tigrul va vedea o plăcuţa pe care scria „Descoperit de Puh, Puh l-a găsit" şi apoi

Tigrul va şti, ceea ce poate că nu ştia, ce fel de Urs era Puh. Era *acel* fel de Urs.

S-a stabilit deci că vor porni în dimineaţa următoare şi că Iepurilă, care locuia în apropiere de Canga şi Ru şi de Tigru, se va duce imediat acasă ca să-l întrebe pe Tigru ce avea de gând să facă mâine, pentru că, dacă nu avea nimic de făcut, ce-ar fi să vină într-o *exploriţie* şi să-i convingă pe Puh şi pe Porculete să vină şi ei? Şi dacă Tigrul va spune „Da" va fi în regulă, iar dacă va spune „Nu"…

— N-o să spună, spuse Iepurilă. Lăsaţi pe mine. Şi o şterse cu un aer preocupat.

Ziua următoare era o zi cu totul diferită. În loc să fie caldă şi însorită, era rece şi ceţoasă. În ce-l privea pe Puh, pe el nu-l deranja, dar când se gândea câtă miere nu vor face albinele, o zi rece şi ceţoasă îl făcea întotdeauna să i se facă milă de ele. îi spuse acest lucru lui Porculete când Porculete veni să-l ia şi Porculete spuse că pe el nu-l preocupa prea mult asta, ci cât frig şi câtă tristeţe ar îndura cel care s-ar rătăci o zi întreagă în creasta Pădurii. Dar când el şi Puh ajunseră la casa lui Iepurilă, Iepurilă spuse că era o zi perfectă pentru ei, pentru că Tigrul alerga întotdeauna înaintea lor ca să-şi dea aere şi că de îndată ce el se va face nevăzut, ei o vor zbughi în direcţie opusă şi el n-o să-i mai vadă niciodată.

— Chiar niciodată? spuse Porculete.

— Adică până îl vom regăsi noi, Porculete. Mâine sau când o fi să fie. Haideţi. Ne aşteaptă.

Când au ajuns la casa lui Canga, au descoperit că şi Ru aştepta, fiind bun prieten cu Tigrul, ceea ce era Jenant; dar Iepurilă îi şopti „Las pe mine” lui Puh pe după lăbuţă şi se apropiară de Canga.

— Nu cred că ar fi bine să vină şi Ru, spuse el. Nu e o zi potrivită.

— De ce? întrebă Ru, care n-ar fi trebuit să tragă cu urechea.

— E o zi urâtă şi rece, spuse Iepurilă clătinând din cap. Şi tuşeai dimineaţă.

— De unde ştii? se indignă Ru.

— Vai, Ru, nu mi-ai spus nimic, îi reproşa Canga.

— Era tuse de biscuit, spuse Ru, nu tuşea de care spui tu.

— Nu e bine astăzi, scumpule. În altă zi.

— Mâine? întrebă Ru plin de speranţă.

— Vom vedea, spuse Canga.

— Întotdeauna vezi şi nu se întâmplă nimic niciodată,

spuse trist Ru.

— Nimeni nu vede într-o zi ca asta, Ru, spuse Iepurilă. Nu cred că vom ajunge prea departe şi pe urmă în după-amiaza asta noi toţi vom… vom… ah, ai apărut, Tigrule. Hai, vino! La revedere, Ru. În după-amiaza asta, vom… Hai, Puh! Sunteţi gata toţi? E-n regulă. Să mergem.

Şi plecară. La început, Puh, Iepurilă şi Porculete au mers împreună şi Tigrul se rotea în jurul lor, iar apoi, când cărarea s-a îngustat, Iepurilă, Porculete şi Puh au mers unul în spatele celuilalt, iar Tigrul se rotea în jurul lor pe diagonală şi încet-încet, când desişul a început să-i înţepe de pe ambele părţi ale cărării, Tigrul a început să alerge încoace şi-ncolo înaintea lor şi uneori îşi dădea aere ciocnindu-se de Iepurilă, iar alteori nu. Şi pe măsură ce ajungeau mai sus, ceaţa se îndesea, aşa că Tigrul dispărea mereu şi tocmai când credeai că nu mai era acolo, apărea din nou spunând „Haideţi odată!” şi până să apuci să spui ceva, nu mai era.

Iepurilă se răsuci şi îl înghionti pe Porculete.

— Data viitoare, spuse el. Spune-i lui Puh.

— Data viitoare, îi spuse Porculete lui Puh.

— Care dată? îi spuse Puh lui Porculete. Tigrul apăru brusc, se ciocni de Iepurilă ca să-şi dea aere şi dispăru din nou. „Acum!”, spuse Iepurilă. Sări într-o groapă de lângă cărare şi Puh şi Porculete săriră după el. Se ghemuiră printre ferigi, ciulind urechile. Pădurea este foarte tăcută când te opreşti s-o asculţi. Nu vedeau nimic, nu auzeau nimic.

— Ssst! spuse Iepurilă.

— Asta şi fac, spuse Puh.

Se auziră nişte labe… apoi din nou, linişte.

— Salut! spuse Tigrul şi se auzi dintr-odată atât de aproape, că Porculete ar fi sărit în sus dacă din întâmplare Puh n-ar fi fost aşezat pe cea mai mare parte a lui.

— Unde sunteţi? strigă Tigrul.

Iepurilă îl înghionti pe Puh, iar Puh se uită în jur ca să-l înghiontească pe Porculete, dar nu-l găsi şi Porculete continuă să respire ferigi ude în cea mai mare linişte şi se simţea foarte curajos şi nerăbdător.

— Ciudat, spuse Tigrul.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi îi auziră din nou paşii îndepărtându-se. Mai aşteptară un pic, până ce Pădurea deveni atât de tăcută încât aproape că îi înfricoşa şi atunci Iepurilă se ridică şi se întinse.

— Ei? şopti el mândru. Am reuşit! Exact cum am spus.

— M-am gândit, spuse Puh, şi cred că…

— Nu, spuse Iepurilă. Nu mai gândi. Fugiţi. Haideţi! Şi o zbughiră toţi, cu Iepurilă în frunte.

— Acum, spuse Iepurilă, după ce se îndepărtaseră puţin, putem vorbi. Ce voiai să spui, Puh?

— Nimic important. De ce am luat-o pe-aici?

— Pentru că e drumul spre casă.

— A! spuse Puh.

— *Cred* că e puţin mai la dreapta, spuse nervos Porculete. *Tu* ce părere ai, Puh?

Puh îşi privi lăbuţele. Ştia că una din ele era dreapta şi ştia că atunci când hotărăşti care din ele e dreapta, cealaltă e stânga, dar nu-şi amintea niciodată cum să înceapă.

— Păi… rosti ei rar.

— Haideţi, spuse Iepurilă. Ştiu că e pe aici. Porniră

mai departe. Peste zece minute, se opriră din nou.

— E o prostie, spuse Iepurilă, dar pentru o clipă, am... A, da, desigur. Haideţi...

— Am ajuns, spuse Iepurilă zece minute mai târziu. Ba nu, n-am ajuns.

— Acum, spuse Iepurilă zece minute mai târziu, cred că ar trebui să ajungem – sau suntem un pic mai la dreapta decât credeam?

— E ciudat, spuse Iepurilă zece minute mai târziu, cum totul pare la fel în ceaţă. Ai observat, Puh? Puh spuse că a observat.

— Noroc că noi cunoaştem atât de bine Pădurea, căci altminteri ne-am putea rătăci, spuse Iepurilă o jumătate de oră mai târziu şi râse degajat aşa cum râzi când cunoşti atât de bine Pădurea că nu te poţi rătăci. Porculete îl ajunse pe Puh din urmă.

— Puh! şopti el.

— Da, Porculete.

— Nimic, zise Porculete luându-l pe Puh de lăbuţa. Am vrut doar să mă asigur că eşti aici”.

* * *

După ce Tigrul renunţase să-i mai aştepte pe ceilalţi să-l prindă din urmă şi ei nu apăruseră şi după ce se plictisise să nu mai aibă cui să-i spună „Haideţi odată”, se gândi să se ducă acasă. Porni deci tropăind înapoi; şi primul lucru pe care i-a spus Canga când l-a văzut a fost „Ce Tigru cuminte! Ai sosit la timp ca să-ţi dau Doctoria întăritoare”. Şi i-o turnă în cană. Ru spuse mândru „Eu am luat-o pe-a mea” şi Tigrul o înghiţi pe a lui şi spuse „Şi eu” şi apoi el şi Ru se îmbrânciră prieteneşte şi Tigrul răsturnă întâmplător unul sau două scaune din întâmplare şi Ru răsturnă întâmplător unul dinadins şi Canga spuse „Hai, gata, plecaţi de-aici”.

— Unde să plecăm? întreba Ru.

— Puteţi să vă duceţi să culegeţi câteva conuri de brad pentru mine, spuse Canga şi le dădu un coş.

S-au dus deci la Cei Şase Pini şi au aruncat unul într-altul cu conuri de brad până când au uitat de ce veniseră şi au lăsat coşul sub copaci şi s-au întors la masă. Şi tocmai când terminau masa, Christopher Robin băgă capul pe uşă.

— Unde e Puh? întrebă el.

— Tigrule dragă, unde e Puh? spuse Canga. Tigrul explică imediat ce se întâmplase în timp ce Ru explica despre Tuşea lui de Biscuiţi şi Canga le spunea să nu vorbească amândoi deodată, aşa că mai trecu un timp până ce Christopher Robin să înţeleagă că Puh, Porculete şi Iepurilă se rătăciseră în ceaţa din creasta Pădurii.

— Ciudat lucru cu Tigrii, îi şopti Tigrul lucru, că Tigrii nu se rătăcesc *niciodată*.

— De ce, Tigrule?

— Pur şi simplu nu se rătăcesc, explică Tigrul. Asta e situaţia.

— Păi, spuse Christopher Robin, va trebui să mergem să-i căutăm, asta e. Hai, Tigrule.

— Trebuie să plec să-i caut, îi explica Tigrul lucru.

— Nu pot să-i caut şi eu? întrebă nerăbdător Ru.

— Nu azi, scumpule, spuse Canga. În altă zi.

— Dacă se rătăcesc mâine, pot să-i caut?

— Vom vedea, spuse Canga şi Ru, care ştia ce însemna asta, se duse într-un colţ ca să exerseze sărituri numai pentru el, în parte pentru că voia să le exerseze şi în parte pentru că nu voia să-şi închipuie Christopher Robin şi Tigrul că îl deranja când ei plecau fără el.

*

* * *

— Adevărul este, spuse Iepurilă, că am pierdut drumul cumva.

Se odihneau într-o mică groapă de nisip din creasta

Pădurii. Puh se cam săturase de acea groapă de nisip şi o bănuia că îi cam urmărea, pentru că în orice direcţie o luau, întotdeauna ajungeau la ea şi de fiecare dată, cum venea ea spre ei prin ceaţa, Iepurilă rostea victorios „Acum ştiu unde suntem!" şi Puh spunea cu tristeţe „Şi eu ştiu", iar Porculete nu spunea nimic. Încercase să găsească şi el ceva de spus, dar singurul lucru la care se putea gândi era „Ajutor! Ajutor!" şi i se părea o prostie de vreme ce era cu Puh şi cu Iepurilă.

— Păi, spuse Iepurilă după o lungă tăcere în timpul căreia nimeni nu i-a mulţumit pentru frumoasa plimbare pe care o făceau, cred că ar trebui să pornim. Încotro să încercăm?

— Ce-ar fi, rosti rar Puh, dacă de îndată ce vom ieşi din groapa asta, am încerca s-o găsim din nou?

— Ce rost ar avea? spuse Iepurilă.

— Păi, spuse Puh, noi tot căutăm drumul spre Casă şi nu-l găsim, aşa că m-am gândit că, dacă am căuta Groapa asta, precis n-o s-o găsim, ceea ar fi un Lucru Bun, pentru că s-ar putea să găsim ceea *nu căutăm*, adică s-ar putea să fie exact ceea ce *căutăm* de fapt.

— Nu văd nicio noimă în treaba asta, spuse Iepurilă.

— Nu, spuse umil Puh, nu are nicio noimă. Dar la început *părea* că va avea. Numai că s-a întâmplat ceva pe drum.

— Dacă m-aş îndepărta de Groapa asta şi apoi m-aş întoarce la ea, *precis* aş găsi-o.

— Eu cred că s-ar putea să n-o găseşti, spuse Puh. Aşa m-am gândit.

— Încearcă, spuse brusc Porculete. Noi te aşteptăm aici.

Iepurilă râse scurt ca să arate cât de prostuţ era Porculete şi păşi în ceaţă. După ce făcu o sută de metri, se întoarse şi porni iar înapoi… şi după ce Puh şi Porculete îl

aşteptară douăzeci de minute, Puh se ridică.

— M-am gândit, spuse Puh. Hai să mergem acasă, Porculete.

— Puh, strigă Porculete, foarte agitat, dar ştii drumul?

— Nu, spuse Puh. Dar am douăşpe ulcele cu miere în dulap şi mă cheamă de câteva ore. Până acum n-am putut să le aud ca lumea pentru că Iepurilă *vorbea* mereu, dar dacă nimeni nu vorbeşte în afară de cele douăşpe ulcele, *cred*, dragă Porculete, că o să aflu din ce direcţie se aud. Hai!

Au pornit împreună; şi mult timp Porculete n-a scos o vorbă, ca să nu întrerupă ulcelele; şi apoi, dintr-odată, scoase un fel de guiţat… şi un fel de „Ooo!”… pentru că acum începea să ştie unde se afla; dar încă nu îndrăznea s-o spună cu glas tare, că poate nu ştia. Şi tocmai când deveni atât de sigur încât nu mai conta dacă ulcelele continuau sau nu să-l cheme, se auzi un strigăt în faţa lor şi din ceaţă se ivi Christopher Robin.

— A, iată-vă, spuse degajat Christopher Robiri, prefăcându-se că nu fusese îngrijorat.

— Iată-ne, spuse Puh.

— Unde e Iepurilă?

— Nu ştiu, spuse Puh.

— Păi… probabil că o să-l găsească Tigrul. El vă caută pe toţi.

— Păi, spuse Puh, eu trebuie să ajung acasă, că am o treabă şi Porculete la fel, pentru că n-am făcut-o încă şi…

— Vin să te păzesc, spuse Christopher Robin.

Se duse deci acasă cu Puh şi îl păzi foarte mult timp… şi în tot acest timp când el îl păzea, Tigrul bântuia prin Pădure scoţând un fel de scheunături ca să-l audă Iepurilă. Şi în cele din urmă, un Iepure foarte Mic şi Spăsit îl auzi. Şi Iepurele Mic şi Spăsit se repezi prin ceaţă în

direcţia scheunăturilor şi deodată dădu de Tigru; un Tigru Prietenos, un Tigru Semeţ, un Tigru Mare şi Binevoitor, un Tigru care sărea dându-şi aere, dacă totuşi a sărit, atât de frumos, cum ar trebui să sară orice Tigru.

— Ah, Tigrule, cât *mă* bucurea te văd, strigă Iepurilă.

La jumătatea drumului dintre casa lui Puh şi casa lui Porculete era un Loc de Gândire, unde se întâlneau uneori după ce se hotărâseră să se vadă şi, pentru că era cald şi ferit de vânt, şedeau acolo un timp întrebându-se ce vor mai face acum, după ce se văzuseră. Într-o zi când se hotărâseră să nu facă nimic, Puh compuse o strofă despre el, pentru ca toată lumea să ştie la ce slujea acel loc.

Acest loc cald şi însorit Lui Puh îi aparţine. Şi aici se-ntreabă el uimit Ce o să facă mâine.

Ei drăcie, m-am pripit!

Şi Porculete e cu mine.

Şi într-o dimineaţă de toamnă, când vântul smulsese toate frunzele copacilor în timpul nopţii şi încerca să smulgă şi crengile, Puh şi Porculete şedeau în Locul de Gândire şi îşi puneau întrebări.

— *Eu* mă gândesc, spuse Puh, că mă gândesc că o să mergem în Cartierul Puh să-l vedem pe Hi-Ho, pentru că s-ar putea să-i fi luat vântul casa şi poate că ar vrea să i-o facem la loc.

— *Eu* mă gândesc, spuse Porculete, că mă gândesc că ne vom duce să-l vedem pe Christopher Robin, numai că el n-o să fie acasă, aşa că nu putem să ne ducem.

— Hai să mergem să-i vedem *pe toţi*, spuse Puh. Pentru că după ce ai mers prin vânt kilometri întregi şi intri deodată în casa cuiva şi el spune „Salut, Puh, ai picat la tanc pentru o gustărică mică şi delicată”, chiar aşa şi este şi asta zic eu că este o Zi Prietenoasă.

Porculete se gândea că ar trebui să aibă un Motiv ca să se ducă să-i viziteze pe toţi, cum ar fi să-l caute pe

Mărunţelul sau să organizeze o Exploriţie, dacă Puh putea născoci ceva. Şi Puh născoci.

— O să ne ducem fiindcă este joi, spuse el, şi o să ne ducem să le urăm tuturor O Zi de Joi Foarte Fericită. Hai, Porculete.

Se ridicară; şi după ce Porculete se aşeză din nou, pentru că nu ştia că vântul bătea atât de tare şi Puh îl ajutase să se ridice, porniră. S-au dus mai întâi la casa lui Puh şi din fericire Puh ajunsese acasă tocmai când sosiră ei, aşa că îi pofti înăuntru şi au stat puţin, apoi s-au dus la Canga, ţinându-se unul de celălalt şi strigând „Nu-i aşa?” şi „Ce?” şi „Nu te aud”. Când au ajuns la casa lui Canga erau atât de osteniţi de lupta cu vântul că au rămas la dejun. După aceea li s-a părut la început cam frig afară, aşa că şi-au croit drum spre casa lui Iepurilă cât de repede au putut.

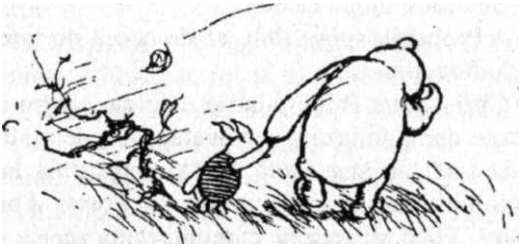

Am venit să-ţi urăm O Zi de Joi Foarte Fericită, spuse Puh, după ce intrase şi ieşise o dată sau de două ori, ca să fie sigur că o *să poată* ieşi din nou.

— Dar ce se va întâmpla în ziua de joi? întrebă Iepurilă şi după ce Puh îi explică şi Iepurilă, a cărui viaţă era alcătuită din Lucruri Importante, spuse „A, eu credeam că aţi venit cu o treabă”, se aşezară un pic… şi după un timp, Puh şi Porculete plecară mai departe. Vântul bătea acum din spate, aşa că nu mai erau nevoiţi să strige.

— Iepurilă e deştept, spuse Puh cufundat în gânduri.

— Da, spuse Porculete. Iepurilă e deştept.

— Şi are Minte.

— Da, spuse Porculete. Iepurilă are Minte. Se lăsă o lungă tăcere.

— Probabil, spuse Puh, că de aceea nu înţelege niciodată nimic.

Christopher Robin ajunsese acasă, pentru că se făcuse după-amiază şi s-a bucurat atât de mult să-i vadă încât au stat acolo aproximativ până la ora ceaiului şi atunci au băut un ceai Foarte Aproximativ, adică un ceai de care uiţi după aceea, şi au pornit mai departe spre Cartierul Puh ca să-l vadă pe Hi-Ho, până nu era prea târziu ca să bea un Ceai Adevărat cu Bufniţa.

— Salut, Hi-Ho, strigară ei veseli.

— A! spuse Hi-Ho. V-aţi rătăcit?

— Nu, am venit să te vedem, spuse Porculete. Şi să vedem în ce stare e casa ta. Uite, Puh, e încă în picioare!

— Ştiu, spuse Hi-Ho. Foarte bizar. Probabil a venit cineva pe-aici şi a pus-o la loc.

— Ne întrebam dacă n-a dat-o jos vântul, spuse Puh.

— A, probabil de aceea nu s-a sinchisit nimeni. Credeam că poate au uitat.

— Păi noi ne bucurăm mult că te-am văzut şi acum ne ducem s-o vedem pe Bufniţă.

— Foarte bine. O să vă placă Bufniţa. A trecut în zbor pe aici acum o zi sau două şi m-a observat. N-a spus nimic de fapt, dar a ştiut că eram eu. Un gest prietenesc din partea ei. Încurajator.

Puh şi Porculete se foiră un pic, apoi spuseră „Păi, rămâi cu bine, Hi-Ho”, zăbovind cât mai mult, dar aveau cale lungă de făcut şi voiau să plece mai departe.

— Să ne vedem cu bine, spuse Hi-Ho. Ai grijă, Porculete mititel, să nu te ia vântul. Ţi-am duce dorul.

Oamenii ar întreba „Unde l-a dus vântul pe Porculete cel mititel?” fiindcă ar vrea să ştie cu adevărat. Bine, la revedere. Şi vă mulţumesc că aţi trecut întâmplător pe la

mine.

— Rămâi cu bine, spuseră Puh şi Porculete pentru ultima dată şi îşi croiră drum mai departe, spre casa Bufniţei.

Acum vântul bătea din faţă şi urechile lui Porculete fluturau în urma lui ca nişte steaguri în timp ce el se lupta să meargă mai departe şi parcă trecură câteva ceasuri până ce le băgă la adăpostul Pădurii de o Sută de Pogoane, unde urechile se ridicară din nou, ca să asculte, cam îngrijorate, vuietul rafalelor printre vârfurile copacilor.

FOTO

— Puh, dacă o să cadă un copac când noi ne aflăm sub el?

— Şi dacă n-o să cadă? spuse Puh după ce chibzui adânc.

Porculete se linişti şi în scurt timp băteau şi sunau foarte veseli la uşa Bufniţei.

— Salut, Bufniţo, spuse Puh. Sper că n-am întârziat prea mult la… adică, ce mai faci, Bufniţo? Porculete şi cu mine am trecut să vedem ce mai faci, pentru că e Joi.

— Ia loc, Puh. Ia loc, Porculete, spuse amabilă Bufniţa. Faceţi-vă comozi.

Îi mulţumiră şi se făcură cât mai comozi cu putinţă.

— Pentru că, înţelegi tu… spuse Puh, ne-am grăbit ca să ajungem la timp la… ca să te vedem înainte de a pleca din nou.

Bufniţa dădu din cap cu gravitate.

— Corectaţi-mă dacă mă înşel, spuse ea, dar am dreptate dacă bănuiesc că afară este o zi foarte Aprigă?

— Foarte, spuse Porculete, care îşi dezgheţa în tăcere urechile, dorindu-şi să fie din nou la adăpost, în casa lui.

— Aşa m-am gândit şi eu, rosti Bufniţa. Exact într-o zi la fel de Aprigă ca asta, Unchiul meu Robert, al cărui portret îl vezi, Porculete, pe peretele din dreapta ta,

întorcându-se cu puţin înainte de amiază, de la… Ce-i asta? se auzi o trosnitură puternică.

— Păzea! strigă Puh. Fii atent la ceas! Dă-te la o parte, Porculete! Porculete, cad peste tine!

— Ajutor! strigă Porculete.

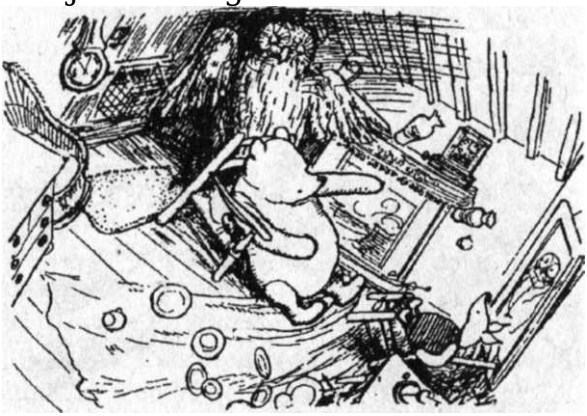

artea de cameră unde se afla Puh se ridica încet în sus şi scaunul lui începu să alunece în jos, peste scaunul lui Porculete. Ceasul o luase uşor în jos pe policioara căminului, adunând pe parcurs vasele, până ce se sparseră toate pe ceea ce fusese până atunci pardoseala, dar acum încerca să vadă cum arăta ca perete. Unchiul Robert, care urma să devină noul preş din faţa vetrei şi lua cu el restul peretelui pe care stătuse, sub formă de covor, se ciocni de scaunul lui Porculete, exact când Porculete spera să-l părăsească şi, un timp, deveni o mare problemă să-şi amintească încotro era cu adevărat nordul. Apoi se auzi din nou o trosnitură puternică… şi camera Bufniţei se adună la repezeală… apoi se făcu linişte”.

* * *

Într-un colţ al camerei, faţa de masă începu să se zvârcolească.

poi se răsuci, făcându-se minge şi se rostogoli de-a curmezişul camerei.

poi, sari în sus şi-n jos o dată sau de două ori şi scoase la iveala două urechi.

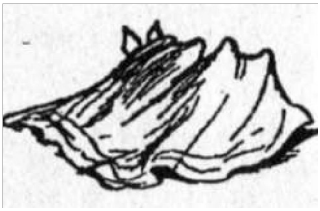

e rostogoli din nou de-a curmezişul camerei şi apoi se desfăcu.

— Puh, spuse speriat Porculete.

— Da, rosti unul dintre scaune.

— Unde suntem?

— Nu sunt prea sigur, spuse scaunul.

— Suntem… suntem în casa Bufniţei?

— Cred că da, pentru că tocmai trebuia să bem ceaiul şi nu l-am băut.

— A! rosti Porculete. Oare Bufniţa ţine *întotdeauna* o cutie poştală pe tavan?

— Acolo o ţine?

— Da, priveşte.

— Nu pot, spuse Puh. Sunt cu faţa în jos sub ceva şi asta este o poziţie foarte proastă pentru a privi un tavan.

— Păi acolo o ţine, Puh.

— Poate că a mutat-o, spuse Puh. Ca să facă o schimbare.

Se auzi mişcare în dosul mesei din celălalt colţ al camerei şi Bufniţa reveni printre ei.

— A, Porculete, spuse Bufniţa, părând foarte enervata. Unde e Puh?

— Nu prea ştiu, spuse Puh.

Auzindu-i glasul, Bufniţa se întoarse şi se încruntă către acea parte din Puh pe care o putea vedea.

— Puh, rosti aspru Bufniţa, *tu* ai făcut asta?

— Nu, spuse Puh spăsit. *Nu cred*.

— Atunci cine?

— Cred că vântul, spuse Porculete. Cred că vântul ţi-a dărâmat casa.

— A, asta era? Am crezut că Puh e de vină.

— Nu, spuse Puh.

— Dacă vântul a făcut asta, spuse Bufniţa, cugetând asupra acestei probleme, atunci nu e Puh de vină. Nu i se poate pune nimic în cârcă. Şi, după ce rosti aceste cuvinte amabile, zbură să-şi vadă noul tavan.

— Porculete! şopti tare Puh. Porculete se aplecă spre el.

— Da, Puh.

— Ce-a zis că am în cârcă?

— A zis că nu te învinovăţeşte.

— A! Am crezut că a spus… Aha, înţeleg.

— Bufniţo, spuse Porculete, coboară ca să-l ajuţi pe Puh.

Bufniţa, care îşi admira cutia poştală, se întoarse jos. împinseră şi traseră fotoliul împreună şi în scurt timp, Puh ieşi de dedesubt şi acum putea să privească din nou în jur.

— Bravo! rosti Bufniţa. Frumoasă situaţie!

— Ce ne facem, Puh? Nu-ţi vine vreo idee?

— Ba *tocmai* mi-a venit o idee, spuse Puh. Mi-a venit o mică idee. Şi începu să cânte:

Pe piept stăteam lungit
Gândindu-mă că ar fi potrivit
Să mă prefac că-s ostenit;
Pe burtă mă-ntindeam
Şi la un cântec mă gândeam.
Dar chiar degeaba mă căzneam.
Mi se turtise faţa Pe podea
Cum îi stă bine unui acrobat;
Dar ăsta nu-i lucru curat
Pentru un urs adevărat
Să-l ţintuieşti c-un scaun tare
Şi un fel de vânătaie mare
Care creşte şi tot creşte
Şi bietul lui năsuc îl urâţeşte
Şi cu un fel de umflătură
Lăţindu-se peste măsură.
Pe gât, pe urechiuşe şi pe gură.

— Asta a fost tot, spuse Puh.

Bufniţa tuşi, aşa, cam *neadmirativ*, şi spuse că dacă Puh era sigur că asta era tot, puteau să se preocupe acum de Problema Salvării.

— Pentru că, spuse Bufniţa, nu putem ieşi prin ceea ce era înainte uşa principală. A căzut ceva pe ea.

— Şi atunci *cum* putem ieşi? întrebă îngrijorat Porculete.

— Aceasta este Problema, dragă Porculete, despre care îl rog pe Puh să-şi spună părerea.

Puh şedea pe podeaua care fusese înainte un perete şi privea în sus, spre tavanul care fusese înainte un alt perete, cu o uşă principală care fusese înainte o uşă principală şi încerca să-şi facă o părere.

— Ai putea să zbori până sus la cutia poştală, cu

Porculete pe spate? întrebă el.

— Nu, se grăbi să răspundă Porculete. Nu poate. Bufniţa îi explică despre Muşchii Dorsali

Necesari. Le mai explicase asta odată lui Puh şi lui Christopher Robin şi de atunci tot aşteptase să se mai ivească o ocazie ca să repete explicaţia, pentru că este un lucru pe care-l poţi explica uşor de două ori, până înţelege cineva despre ce e vorba.

— Pentru că, înţelegi tu, Bufniţo, dacă am putea să-l băgăm pe Porculete în cutia poştală, s-ar putea strecura prin locul pe unde se introduc scrisorile, ar coborî pe copac şi ar fugi după ajutor.

Porculete se grăbi să spună că în ultimul timp se făcuse mai măricel şi nu era *posibil*, deşi el ar fi dorit foarte mult, şi Bufniţa spuse că în ultimul timp îşi făcuse cutia poştală mai măricică, în eventualitatea că va primi scrisori mai mari, aşa că Porculete *ar putea*, dar Porculete spuse „Dar ai zis *eh nu pot* ăia, ştii-tu-ce necesari”, iar Bufniţa spuse „Da, *nu pot*, deci n-are rost să ne mai gândim la asta”, iar Porculete spuse „Atunci mai bine să ne gândim la altceva”, ceea ce şi începu imediat să facă.

Dar gândurile lui Puh se întorseseră la ziua în care îl salvase pe Porculete de potop şi toată lumea îl admirase atât de mult; şi deoarece asta nu se întâmpla prea des, se gândi că i-ar plăcea să se întâmple din nou. Şi deodată, aşa cum îi venise şi atunci, îi veni o idee.

— Bufniţo, spuse Puh. M-am gândit la ceva.

— Ce Urs Săritor şi Ager! Puh era foarte mândru că i se spusese că este un urs săritor ca un înger şi spuse cu modestie că întâmplător tocmai îi venise ideea. Legi un capăt de sfoară de Porculete, zbori până la cutia poştală cu celălalt capăt în cioc, tragi sfoara prin cutia de sârmă şi o cobori pe podea, apoi tragi de acest capăt împreună cu Puh, şi Porculete o să se ridice încet, la celălalt capăt. Şi

gata.

— Şi gata cu Porculete, spuse Bufniţa. Dacă se rupe sfoara.

— Dacă se rupe? întrebă Porculete, fiindcă dorea cu adevărat să ştie.

— Atunci încercăm cu altă sfoară.

Asta nu era prea plăcut pentru Porculete, fiindcă oricât de multe sfori ar fi încercat să tragă în sus, tot el va fi cel care va cădea; dar părea singura soluţie. Aşa că, depănând în minte toate clipele fericite pe care le petrecuse în Pădure *fără* a fi fost tras în sus spre tavan cu o sfoară, Porculete dădu curajos din cap spre Puh şi spuse că era Un Plan Foarte Înteţe-teteliteli-gent.

— N-o să se rupă, şopti încurajator Puh, pentru că tu eşti un Animal Mititel şi eu o să stau dedesubt şi, dacă ne vei salva pe toţi, o să ai ocazia să vorbeşti despre un Lucru Foarte Mare şi poate o să compun un cântec şi oamenii o să spună „Porculete a făcut un lucru atât de mare încât s-a făcut despre fapta lui un Cântec Puh Glorios”.

Porculete se simţi mult mai bine după aceste cuvinte şi când totul fu gata şi el se pomeni ridicându-se încet spre tavan, era atât de mândru, încât îi venea să strige „Priviţi-mă!”, dacă nu s-ar fi temut că Puh şi Bufniţa ar putea să dea drumul la capătul lor de sfoară ca să se uite la el.

— Hopa sus! strigă vesel Puh.

— Ascensiunea se efectuează conform aşteptărilor, rosti Bufniţa încurajator. În curând se termină. Porculete deschise cutia poştală şi se vârî în ea.

Apoi, după ce se dezlegă, începu să se strecoare prin deschizătura prin care odinioară, când uşile principale erau uşi principale, alunecaseră multe scrisori neaşteptate pe care *AŢINFUB* şi le scrisese singură.

Se căzni şi se căzni şi, cu o ultimă căznitură, ieşi.

Fericit şi emoţionat, se întoarse să guiţe un ultim

mesaj către ostatici.

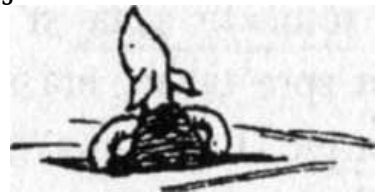

E-n regulă, strigă el prin cutia poştală. Copacul tău a căzut chiar peste ea, Bufniţo, şi o cracă este de-a curmezişul uşii, dar Christopher Robin şi cu mine putem s-o luăm de acolo şi o să aducem o funie pentru Puh şi eu o să mă duc să-i spun acum şi pot să cobor foarte uşor, adică e periculos, dar pot, fără probleme, şi Christopher Robin şi cu mine o să ne întoarcem cam peste o jumătate de oră. La revedere, Puh!

Şi fără să mai aştepte să-l audă pe Puh răspunzând „La revedere, Porculete, şi mulţumesc”, o şterse.

— Jumătate de oră, rosti Bufniţa, instalându-se comod. Taman cât îmi trebuie ca să-mi termin povestea pe care ţi-o spuneam despre unchiul Robert – al cărui portret îl poţi vedea sub tine. Deci unde am rămas? A, da, tocmai în acea zi aprigă, unchiul meu Robert… Puh închise ochii.

IX. ÎN CARE HI-HO GĂSEŞTE *FUBNIŢIA* ŞI BUFNIŢA SE MUTĂ ÎN EA

Puh hoinărise prin Pădurea de o Sută de Pogoane şi se afla în faţa a ceea ce fusese odinioară Casa Bufniţei. Nu prea mai arăta a casă; arăta ca un copac doborât de vânt; şi când o casă arată aşa, este momentul să încerci să găseşti alta. Sub uşa principală a lui Puh se afla în acea dimineaţă un Masaj Misterios în care scria: CAURT O CASĂ NOUĂ PENTRU BUFNIŢĂ CA ŞI TINE IEPURILĂ şi în timp ce se întreba ce scrie, intră Iepurilă şi i-l citi.

— Las câte unul la toţi ceilalţi, spuse Iepurilă. Şi le spun ce scrie şi atunci o să caute şi ei. Mă grăbesc, la revedere. Şi o şi zbughi.

Puh îl urmă mergând încet. El avea ceva mai bun de făcut decât să-i găsească Bufniţei o casă nouă; el trebuia să compună un cântec Puh despre cea veche. Pentru că îi promisese lui Porculete de mai multe zile că va compune unul şi ori de câte ori se întâlnise de atunci cu Porculete, Porculete nu spusese nimic de fapt, dar îţi dădeai seama imediat de ce; şi dacă pomenea cineva de Cântece, Copaci, Sfoară sau Furtună-noaptea, ritul lui Porculete se înroşea în vârf şi începea să sporovăiască foarte zorit despre cu totul altceva.

— Şi nu e Uşor, îşi spuse Puh în timp ce privea ceea ce fusese odinioară Casa Bufniţei, pentru că Poezia şi Cântecele nu sunt lucruri pe care le poţi prinde, ci te prind ele pe tine. Şi tot ce poţi face este să pleci într-un loc unde să te poată găsi.

Şi aşteptă plin de speranţe…

— Păi, spuse Puh după o lungă aşteptare, o să încep cu *Aici zace copacul* pentru că aşa este şi pe urmă o să văd ce se mai întâmplă.

Şi iată ce s-a întâmplat:

Aici zace copacul pe care
Bufniţa (o pasăre adică)
Mult îl iubea când doborât era.
Şi Bufniţa c-un prieten tot vorbea şi acesta eu eram (Puh, care vasăzică) Când ah, ah, s-a întâmplat ceva.
Căci vântul, vai, atât de aprig a bătut
Că i-a turtit copacul preferat;
Pe ea şi noi ne-am supărat.
Adică ea şi noi ne-am supărat şi sufletul pe mine m-a durut.
Şi Porculete (PORCUŞOR) atuncea s-a gândit:
„Curaj!" a zis., Există o speranţă mică.
Nu vreau decât o sforicică.
Sau, dacă una subţirică n-aţi găsit.

Niciuna groasă nu-i de azvârlit”.

Şi-aşa s-a ridicat la cea cutie de scrisori în timp ce Bufniţa şi Puh se văicăreau.

Şi-n locul unde scrisorile intrau (SCRISORI scria) Porculete tras de sfori S-a şi vârât cu cap, cu rit şi subsuori.

Şi Porculete (PORCUŞOR) viteaz s-a arătat! Credeţi c-a tremurat sau înapoi a dat?

Nici gând! El tare, tare s-a luptat Pe la SCRISORI s-a furişat, vă jur

Că l-am văzut acolo şnur.

Şi-apoi a alergat şi s-a oprit

Să strige „Pentru Bufniţa, ajutor

Şi pentru Puh, mor-mor”.

Până când toţi ceilalţi l-au auzit şi-n grabă, prin pădure, au venit.

„Veniţi în ajutor!”, urla el răguşit

Şi le-arătă cum să-i găsească

(Strigaţi: Porculete să trăiască!) Şi de îndată uşa s-a urnit şi *amândoi afară am ieşit.*

Porculete să trăiască! Ura! Ura! Ura!

— Deci asta a fost, spuse Puh după ce-l cântă pentru el însuşi de trei ori. A ieşit altfel decât credeam eu că o să fie, dar a ieşit. Acum trebuie să mă duc să i-l cânt lui Porculete.

CAURT O CASĂ NOUĂ PENTRU BUFNIŢĂ CA ŞI TINE IEPURILĂ

— Ce-i asta? întrebă Hi-Ho. Iepurilă îi explică.

— Dar ce s-a întâmplat cu vechea ei casă? Iepurilă îi explică.

— Nimeni nu-mi spune nimic, spuse Hi-Ho. Nimeni nu mă ţine la curent. Am socotit că se fac şaptesprezece zile vinerea viitoare de când n-a vorbit nimeni cu mine.

— Nu sunt chiar şapteşpe zile…

— Vinerea viitoare, explică Hi-Ho.

— Iar azi e sâmbătă, spuse Iepurilă. Deci asta înseamnă unşpe zile. Şi chiar eu am fost aici acum o săptămână.

— Nicio conversaţie, spuse Hi-Ho. N-ai spus una şi pe urmă alta. Ai zis „Salut" şi Ai Zbughit-o. Ţi-am văzut coada la o sută de metri sus pe deal, în timp ce chibzuiam ce să-ţi răspund. Mă gândisem să spun „Ce?", dar, desigur, era deja prea târziu.

— Păi, mă grăbeam.

— Nimic de Dat şi de Luat, continuă Hi-Ho. Niciun Schimb de Idei. Doar „*Salut*" şi „*Ce*" – adică asta nu te duce nicăieri, mai ales când coada celeilalte persoane se zăreşte doar o secundă şi jumătate din conversaţie.

— E vina ta, Hi-Ho. N-ai fost niciodată în vizită la niciunul dintre noi. Stai aici, în acest colţ de Pădure şi aştepţi să vină ceilalţi *la tine*. De ce nu treci şi tu *pe la ei* uneori?

Hi-Ho tăcu câteva clipe, cufundat în gânduri.

— S-ar putea să fie ceva adevărat în ce spui tu, Iepurilă, rosti el în cele din urmă. V-am neglijat.

Trebuie să umblu mai mult. Trebuie să vin şi să plec.

— Aşa este, Hi-Ho. Treci oricând pe la oricare dintre noi, când ai chef.

— Îţi mulţumesc, Iepurilă. Şi dacă spune careva cu glas tare „Ei, drăcie, e Hi-Ho!", pot să trec din nou mai departe.

Iepurilă rămase o clipă într-un picior.

— Păi, spuse el, eu trebuie să plec. Sunt cam ocupat în dimineaţa asta.

— La revedere, spuse Hi-Ho.

— Ce? A, la revedere. Şi dacă găseşti cumva o casă pentru Bufniţă, să ne spui.

— O să cuget asupra acestei probleme, spuse Hi-Ho.

Iepurilă pleca.

*

* * *

Puh îl găsise pe Porculete şi se întorceau împreună la Pădurea de o Sută de Pogoane.

— Porculete, spuse Puh cam sfios, după ce merseseră un timp fără să spună nimic.

— Da, Puh.

— Îţi aminteşti când am spus că s-ar putea scrie un Cântec Puh Glorios despre Ştii-Tu-Ce?

— Aşa ai spus, Puh? rosti Porculete înroşindu-i-se un pic ritul. A, da, cred că aşa ai spus.

— A fost scris, Porculete.

Roşeaţa se ridică încet de la ritul lui Porculete, spre urechi şi rămase acolo.

— Adevărat? întrebă el cu glas răguşit. Despre… despre… Atunci Când?… Chiar a fost scris?

— Da, Porculete.

Vârfurile urechilor lui Porculete străfulgerară brusc şi el dădu să spună ceva; dar chiar şi după ce îşi drese glasul o dată sau de două ori, nu ieşi nimic. Aşa că Puh continuă:

— Are şapte strofe.

— Şapte? spuse Porculete pe un ton cât mai degajat. Nu ai prea des *şapte* strofe într-un Cântecel, nu-i aşa, Puh?

— Niciodată, spuse Puh. Nu cred că a mai fost auzit *vreodată* până acum.

— Ceilalţi nu ştiu încă? întrebă Porculete, oprindu-se o clipă ca să ia de jos un băţ şi să-l arunce.

— Nu, spuse Puh. Şi mă întrebam cum ţi-ar plăcea mai mult: să-l cânt acum sau să aştept până-i găsim pe ceilalţi şi atunci să-l cânt pentru voi toţi?

Porculete se gândi un pic.

— Cred că cel mai mult mi-ar plăcea, dragă Puh, mi-

ar plăcea să mi-l cânţi mie *acum*... şi... şi *pe urmă* să ni-l cânţi tuturor. Pentru că atunci o să-l audă Toţi, dar eu aş putea să spun „O, da, Puh mi-a spus" şi să mă prefac că nu ascult.

Şi Puh i-l cântă, cu toate cele şapte strofe şi Porculete nu spuse nimic şi stătea pur şi simplu şi radia. Fiindcă niciodată până atunci nu mai cântase nimeni Porculete (PORCUŞOR) să trăiască, numai pentru el. După ce s-a terminat, a vrut să ceară o repetare a uneia dintre strofe, dar nu prea-i dădea inima ghes. Era strofa care începea cu „Şi Porculete (PORCUŞOR) viteaz s-a arătat" şi lui i se părea un început foarte mărinimos pentru o poezie.

— Am făcut eu cu adevărat toate astea? spuse el în cele din urmă.

— Păi, spuse Puh, în poezie – într-o anumită poezie – cum să spun, *chiar* le-ai făcut, pentru că aşa spune în poezie. Şi aşa află oamenii.

— A! rosti Porculete. Pentru că mie... mie mi s-a părut că am dat puţin înapoi. Doar la început. Şi acolo zice „Nici gând!". De-aia.

— Ai dat înapoi doar pe dinăuntru, spuse Puh, şi acesta este cel mai viteaz mod pentru un Animal Foarte Mititel de a nu da înapoi, din toate câte există.

Porculete oftă fericit şi începu să se gândească la el. Era VITEAZ...

Când au ajuns la casa veche a Bufniţei, i-au găsit acolo pe toţi ceilalţi cu excepţia lui Hi-Ho. Christopher Robin le spunea ce să facă şi Iepurilă le spunea din nou, direct, după aceea, în caz că nu auziseră şi apoi o făceau toţi. Făcuseră rost de o sfoară şi trăgeau scaunele, tablourile şi lucrurile Bufniţei din casa veche, pentru a fi gata să le pună în casa nouă. Canga era dedesubt, unde încerca să lege obiectele, strigând între timp către Bufniţă: „N-o să mai ai nevoie de cârpa asta de vase veche şi

murdară, nu-i aşa? Dar de covorul ăsta? E tot numai găuri” şi Bufniţa îi răspundea strigând indignată:

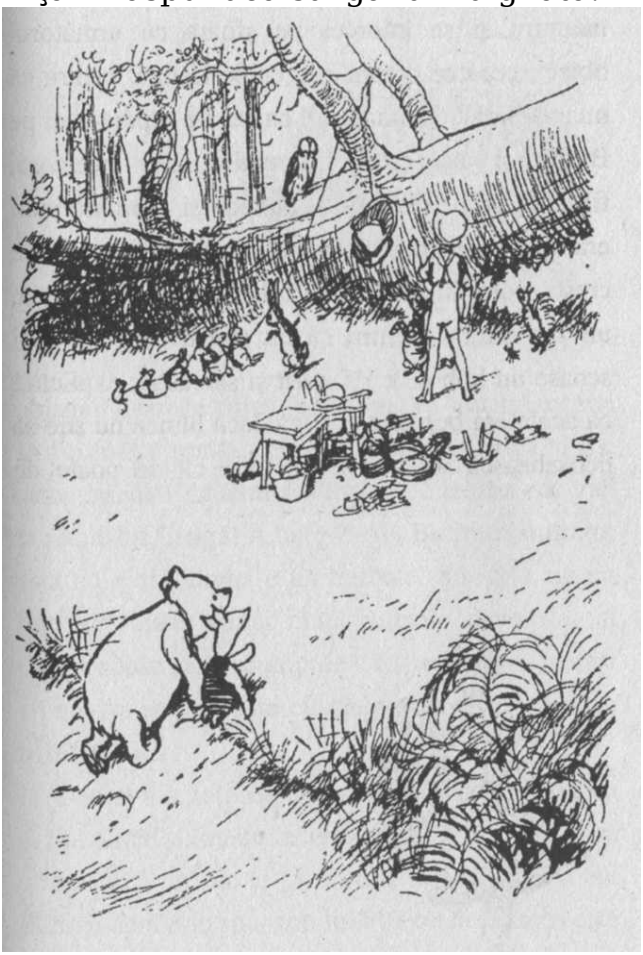

„Ba sigur că am nevoie! Trebuie doar să fie aranjată mobila cum trebuie, iar asta nu-i cârpă de vase, e şalul meu”. Din când în când, Ru cădea înăuntru şi se întorcea pe sfoară cu următorul obiect, ceea ce o cam enerva pe Canga, pentru că nu ştia niciodată unde să-l caute. Se supără deci pe Bufniţă şi spuse că era şi timpul să i se năruie casă, fiindcă era o Ruşine, aşa umedă şi murdară

cum era. Uită-te la mănunchiul ăla oribil de bureţi care cresc acolo, în colţ! Şi Bufniţa îşi coborî privirea, un pic mirată, pentru că nu ştia de ei, dar apoi scoase un hohot de râs scurt şi sarcastic, explicând că acela era buretele ei şi că dacă lumea nu ştie să deosebească un burete de baie cât se poate de

1111 1111

obişnuit de nişte bureţi, înseamnă că situaţia începe să fie foarte gravă. „*Ei bine*”, spuse Canga şi Ru căzu imediat înăuntru strigând „*Trebuie* să văd buretele lui Canga! A, uite-l! Ah, Bufniţo! Bufniţo, ăsta nu e un burete, e un burbete! Ştii ce-i aia un burbete? Este atunci când buretele devine”… şi Canga spuse: „Ru, scumpule!” foarte repede, pentru că nu aşa se vorbeşte cu cineva care ştie să scrie MIERCURI.

ar au fost toţi foarte fericiţi când au apărut Puh şi Porculete şi toţi au încetat munca pentru ca să se odihnească un pic şi să asculte noul cântec al lui Puh. Şi apoi i-au spus toţi lui Puh cât de frumos este şi Porculete a spus pe un ton degajat „*E* frumos, nu-i aşa? Ca şi cântec, vreau să spun”.

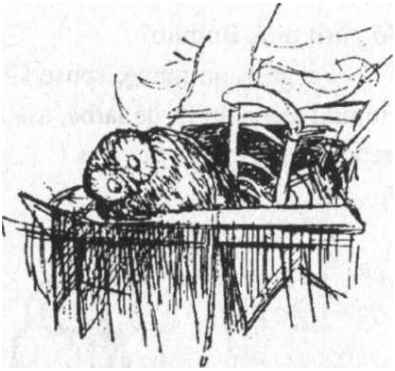

Dar ce se întâmplă cu noua casă? întrebă Puh. Ai găsit una, Bufniţo?

— I-a găsit un nume, spuse Christopher Robin, ciupind alene un fir de iarbă, aşa că acum nu-i mai trebuie decât casa.

— Uite aşa o să-i spun, zise Bufniţa cu un aer important, arătându-le ce făcuse. Era o bucată pătrată de scândură pe care era scris cu vopsea numele casei:

FUBNIŢIE

Tocmai în acest moment emoţionant, ceva veni printre copaci şi se ciocni de Bufniţă. Scândură căzu pe jos şi Porculete şi cu Ru se aplecară curioşi deasupra ei.

— A, tu erai, spuse supărată Bufniţa.

— Salut, Hi-Ho! spuse Iepurilă. Ai sosit! Unde-ai fost?

Hi-Ho nu-i băgă în seamă.

— Bună dimineaţa, Christopher Robin, spuse el, dându-i la o parte pe Ru şi pe Porculete şi aşezându-se pe FUBNIŢIE. Suntem singuri?

— Da, spuse Christopher Robin, zâmbind în sinea lui.

— Mi s-a spus – vestea s-a răspândit până a ajuns în colţul meu de Pădure – bucăţica aceea umedă de care n-are nimeni nevoie – că o anumită Persoana caută o casă. I-am găsit eu una.

— A, bravo, spuse amabil Iepurilă.

Hi-Ho îşi roti încet privirea spre el, apoi se întoarse din nou spre Christopher Robin.

— Ni s-a alăturat ceva, şopti el tare. Dar nu-i nimic, îl putem lăsa aici. Dacă vii cu mine, Christopher Robin, o să-ţi arăt casa.

Christopher Robin se ridică vioi.

— Hai, Puh, spuse el.

— Hai, Tigrule! strigă Ru.

— Mergem, Bufniţo? spuse Iepurilă.

— Staţi puţin, spuse Bufniţa, luându-şi de jos scândura care tocmai reapăruse. Hi-Ho le făcu semn să stea pe loc.

— Christopher Robin şi cu mine plecăm la o Scurtă Plimbare, spuse el, nu la o îmbulzeală. Dacă vrea să-i ia cu el pe Puh şi pe Porculete, mă va bucura compania lor, dar trebuie să poţi Respira.

— Nu-i nimic, spuse Iepurilă, destul de bucuros să i se dea o însărcinare. O să continuăm să scoatem obiectele. Ia spune, Tigrule, unde e sfoara aia? Ce s-a întâmplat, Bufniţo?

Bufniţa, care tocmai descoperise că noua ei adresă era MÂNJEALĂ, tuşi foarte sever către Hi-Ho, dar nu spuse nimic şi Hi-Ho, cu cea mai mare parte din FUBNIŢIE în urmă, porni cu prietenii lui.

Şi în scurt timp ajunseră la casa pe care o găsise Hi-Ho şi chiar înainte de a ajunge la ea, Porculete îl înghiontea pe Puh şi Puh îl înghiontea pe Porculete şi spuneau „Este!” şi „Nu se poate!” şi „Ba da, este, *zău*!”

Şi când au ajuns acolo, chiar era.

— Acolo! spuse mândru Hi-Ho, oprindu-i în faţa casei lui Porculete. Are pe ea şi nume, are de toate.

— A! strigă Christopher Robin, întrebându-se dacă să râdă sau ce să facă.

— Exact casa potrivită pentru Bufniţă. Nu crezi,

Porculete mititel?

Şi atunci, Porculete făcu o Faptă Nobilă şi o făcu ca prin vis, în timp ce se gândea la toate cuvintele minunate pe care le cântase Puh despre el.

— Da, este exact casa potrivită pentru Bufniţă, spuse el mărinimos. Şi sper că va fi foarte fericită în ea. Şi apoi înghiţi de două ori, pentru că şi el fusese foarte fericit în ea.

— Ce părere ai, Christopher Robin? întrebă Hi-Ho cam îngrijorat, simţind că ceva nu era în regulă.

Christopher Robin avea mai întâi de pus o întrebare şi se întreba cum s-o pună.

— Păi, rosti el în cele din urmă, este o casă foarte frumoasă şi dacă propria ta casă a fost doborâtă de vânt, *trebuie* să te muţi în altă parte, nu-i aşa, Porculete? *Tu* ce-ai face dacă ţi-ar doborî vântul casa? Înainte ca Porculete să apuce să se gândească, Puh răspunse în locul lui.

— Ar veni să stea la mine, spuse Puh. Nu-i aşa, Porculete? Porculete îi strânse laba.

— Îţi mulţumesc, Puh, spuse el. Mi-ar face plăcere.

X. ÎN CARE CHRISTOPHER ROBIN ŞI PUH AJUNG LA UN LOC FERMECAT ŞI NOI ÎI LĂSĂM ACOLO

Christopher Robin urma să plece. Nimeni nu ştia de ce pleca; nimeni nu ştia unde pleca; într-adevăr, nimeni nu ştia măcar de ce ştia că Christopher Robin *urma* să plece. Dar într-un fel sau altul, toţi din Pădure simţeau că asta se întâmpla în cele din urmă. Chiar şi Cel-Mai-Mititel-Dintre-Toţi, un prieten-rudă de-a lui Iepurilă, care credea că văzuse odată talpa lui Christopher Robin, dar nu era prea sigur, pentru că era poate altceva, chiar şi S. din A. Îşi spuse că Situaţia va fi Diferită; şi Târziu şi Devreme, alţi doi prieteni-rude, spuseră „Ce zici, Târziu?” şi „Ce zici, Devreme?” unul către celălalt, cu atâta deznădejde, că nu părea de fapt să aibă niciun rost să mai aştepte vreun

răspuns.

Într-o zi, când simţi că nu mai putea aştepta, Iepurilă scoase din mintea lui un Anunţ, în care iată ce scria:

„Anunţ o întâlnire a tuturor se vor întâlni la Casa din Cartierul Puh pentru a vota o Dicizie Gata Făcută Ţineţi Stânga Semnat Iepurilă”.

Fusese nevoit să-l scrie de două sau trei ori până să facă dicizia să arate cum credea el că o să arate înainte de a începe s-o scrie; dar după ce în sfârşit îl termină, îl duse fiecăruia pe rând şi i-l citi cu glas tare. Şi toţi au spus că vor veni.

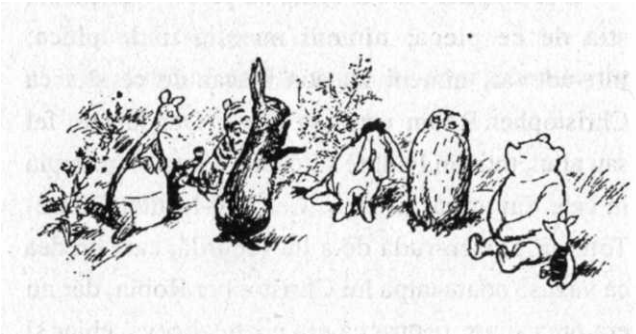

Hei, spuse Hi-Ho în după-amiaza aceea, când îi văzu apropiindu-se de casa lui, asta chiar că este o surpriză. Sunt şi eu invitat?

— Nu-i da atenţie lui Hi-Ho, îi şopti Iepurilă lui Puh. I-am spus de el azi-dimineaţă.

Toţi îi spuseră „Ce mai faci” lui Hi-Ho şi Hi-Ho spuse că nu face şi apoi s-au aşezat; şi de îndată ce toţi s-au aşezat, Iepurilă s-a ridicat din nou.

— Ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse el, dar l-am rugat pe prietenul meu Hi-Ho…

— Ăsta-s eu, spuse Hi-Ho. Splendid.

— L-am rugat să propună o Dicizie. Şi se aşează din nou. Dă-i drumul, Hi-Ho, spuse el.

— Nu mă Grăbi, spuse Hi-Ho, ridicându-se încet. Nu-

mi spune mie să-i dau drumul. Luă o bucată de hârtie de după ureche şi o despături. Nimeni nu ştie nimic despre asta, continuă el. Este o Surpriză. Tuşi ca să-şi dea importanţă şi începu din nou. Ce-o-mai-ţi şi etcetera, înainte de a începe, sau poate ar trebui să spun înainte de a termina, vreau să vă citesc o poezie. Anterior – anterior – e un cuvânt complicat care înseamnă… ei, o să vedeţi voi direct ce înseamnă, anterior, după cum spuneam, toate Poeziile din Pădure au fost scrise de Puh, un Urs cu un Comportament Plăcut, dar cu o Lipsă de Minte Absolut Uluitoare. Poezia pe care am să v-o citesc acum a fost scrisă de Hi-Ho sau Eu însumi, într-un Moment de Linişte. Dacă se oferă cineva să-i ia lucru ţinta şi s-o trezească pe Bufniţă, ne vom putea bucura cu toţii de ea. Am numit-o POEZIE.

aţă cum suna:
Christopher Robin va pleca.
Sau cel puţin aşa cred eu.
Unde oare?
Nimeni nu ştie.
Dar pleacă
Fir-ar să fie!
(Ca să rimeze cu „ştie”) *Ne doare*?
Chiar foarte mult.
(încă n-am găsit o rimă pentru acel „eu” din versul al doilea.

La naiba.)

(Acum n-am rimă pentru la naiba. La Naiba.) *Naibele astea două o să rimeze una cu cealaltă Nuiba.*

Dar e mai greu decât aş fi crezut
Şi ar fi trebuit
(Foarte bine, zău!) *Ar fi trebuit*
Să-ncep din nou Dar e mai uşor să te opreşti.
Christopher Robin, cu bine.
De la mine. (Perfect) *De la mine.*
Şi de la prietenii tăi
Care îţi transmite
Adică prietenul tău
Îţi transmit
(Asta e foarte prost, nu-mi iese deloc)
Ei, oricum, îţi transmit Dragostea noastră SFÂRŞIT.

— Dacă vrea cineva să aplaude, spuse Hi-Ho după ce termină de citit, acum este momentul. Aplaudară toţi.

— Vă mulţumesc, spuse Hi-Ho. Un gest neaşteptat şi plăcut, deşi îi cam lipseşte vlaga.

FOTO

— E mult mai bună decât ale mele, spuse Puh cu admiraţie şi chiar era convins.

— Păi, explică Hi-Ho cu modestie, asta a fost şi intenţia mea.

— Dicizia, spuse Iepurilă, este că noi toţi o semnăm şi i-o ducem lui Christopher Robin.

şa că a fost semnată PUH, PORCULETE, HI-HO, IEPURILĂ, CANGA şi s-au dus toţi cu ea la casa lui Christopher Robin.

FOTO

— Salut tuturor, spuse Christopher Robin. Salut, Puh.

Spuseră toţi „Salut” simţindu-se brusc stingheriţi şi necăjiţi, pentru că era un fel de adio şi nu voiau să se gândească la asta. Stăteau deci în picioare, în cerc, aşteptând să vorbească altcineva, înghiontindu-se şi spunând „Continuă”, şi încet-încet, Hi-Ho a fost împins în faţă şi ceilalţi s-au îngrămădit în spatele lui.

— Ce s-a întâmplat, Hi-Ho? întrebă Christopher Robin. Hi-Ho îşi flutură coada dintr-o parte într-alta, ca să prindă curaj, şi începu.

— Christopher Robin, spuse el, am venit să-ţi spunem… să-ţi dăm… se numeşte… scrisă de… dar noi, toţi… pentru că am auzit, adică toţi ştim – înţelegi, este… noi… tu… ca s-o scurtăm cât mai mult, asta e situaţia. Se întoarse furios spre ceilalţi şi spuse: Toţi se îmbulzesc îngrozitor în Pădurea asta. Nu e Loc. N-am văzut în viaţa mea o mulţime de animale atât de Răspândită şi numai în locuri nepotrivite. Nu *vedeţi* că Christopher Robin vrea să fie singur? Eu plec. Şi o şterse.

Fără a şti prea bine de ce, ceilalţi începură să se îndepărteze şi când Christopher Robin termină de citit POEZIA şi îşi ridică privirea ca să spună „Mulţumesc”, numai Puh rămăsese.

— Aşa ceva îţi aduce puţină alinare, spuse Christopher Robin, împăturind hârtia şi băgând-o în buzunar. Hai cu mine, Puh, spuse el, şi pomi imediat.

— Unde mergem? spuse Puh, grăbindu-se să-l urmeze şi întrebându-se dacă va fi o *Exploriţie* sau Ce-mă-fac-cu-ştiţi-voi-ce.

FOTO

— Nicăieri, spuse Christopher Robin. Porniră deci într-acolo şi după ce făcură o bucată de drum, Christopher Robin spuse:

— Ce-ţi place ţie cel mai mult pe lume, Puh?

— Păi, spuse Puh, mie îmi place cel mai mult… şi se opri să se gândească. Pentru că deşi A Mânca Miere *era* un lucru foarte bun de făcut, exista un moment înainte de a începe s-o mănânci mai frumos decât cel în care o mâncai, dar el nu ştia cum se chema. Şi apoi se gândi că a fi cu Christopher Robin era un lucru foarte bun de făcut şi a-l avea pe Porculete în preajmă era un lucru foarte prietenos; şi astfel, după ce se gândi el la toate astea, spuse:

— Cel mai mult pe lume îmi place ca Eu şi Porculete să te vedem pe Tine şi Tu să spui „Ce-aţi zice de ceva mic şi delicat?” şi Eu să zic „Păi, nu m-ar deranja ceva mic şi delicat. Tu ce zici, Porculete?” şi dacă afară ar fi o zi *zumzăicioasă* şi păsărelele ar ciripi.

— Şi mie îmi place asta, spuse Christopher Robin, dar ceea ce-mi place cel mai mult *să fac* este Nimic.

— Cum faci Nimic? întrebă Puh, după ce se miră mult timp.

— Păi, asta este atunci când oamenii strigă la tine tocmai când pleci ca să faci asta: „Ce ai de gând să faci, Christopher Robin?” şi tu spui „A, nimic” şi pe urmă te duci şi asta faci.

— A, înţeleg, spuse Puh.

— Ceea ce facem noi acum e într-un fel nimic.

— A, înţeleg, spuse din nou Puh.

— Adică o duci aşa mai departe, asculţi tot ce nu auzi şi nu-ţi pasă.

— Aha! spuse Puh.

Şi continuară să meargă, gândindu-se la una şi la alta şi încet-încet ajunseră la un loc fermecat chiar în creasta Pădurii, numit Valea Galerelor, adică vreo şaizeci şi ceva

de copaci aşezaţi în cerc; şi Christopher Robin ştia că era un loc fermecat, pentru că nimeni nu fusese în stare să numere ca să afle dacă erau şaizeci şi trei sau şaizeci şi patru, nici măcar dacă lega o sfoară în jurul fiecărui copac după ce îl numărase. Fiind fermecat, covorul aşternut sub el nu era ca acel al Pădurii, cu grozamă, ferigi şi desişuri, ci cu iarbă deasă, lină, netedă şi verde. Era singurul loc din Pădure unde te puteai aşeza fără grijă, fără să te ridici aproape imediat căutând un alt loc. Aşezaţi acolo, vedeau întreaga lume întinzându-se departe, până ce atingea cerul, şi tot ce exista în lumea întreagă era acolo, cu ei, în Valea Galerelor.

FOTO

Deodată, Christopher Robin începu să-i povestească lui Puh despre unele lucruri: despre Oameni numiţi Regi şi Regine şi despre ceva care se numea Negustori şi despre un loc numit Europa şi o insulă în mijlocul mării unde nu venea niciun vapor şi cum poţi face o Pompă de Aspirare (dacă vrei) şi când erau făcuţi Cavaleri Cavalerii şi ce vine din Brazilia. Şi Puh, proptit cu spatele de unul dintre cei şaizeci şi ceva de copaci şi cu labele încrucişate în faţa lui, spuse „Aha!” şi „Nu ştiam”, gândindu-se cât de minunat ar fi să ai o Minte Adevărată care să-ţi poată spune tot felul de lucruri. Şi încet-încet, Christopher Robin ajunse la sfârşitul lucrurilor şi tăcu şi şedea acolo privind lumea, dorind să nu se mai sfârşească.

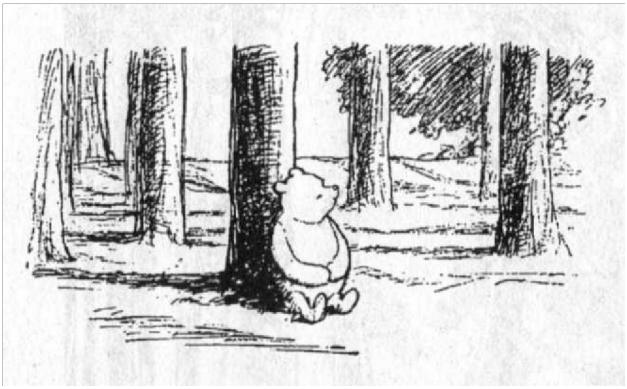

ar şi Puh se gândea şi, deodată, îi spuse lui Christopher Robin:

— Este un lucru foarte Mare să fii Caravelă sau cum ai spus?

— Ce să fii? rosti alene Christopher Robin, în timp ce asculta altceva.

— Pe cal, explică Puh.

— Cavaler?

— A, da, asta era? Am crezut că ai spus… Este la fel de Mare ca Regele şi ca Negustorii şi toate celelalte lucruri pe care le-ai spus?

— Ei, nu e chiar atât de Mare ca un Rege, spuse Christopher Robin şi apoi, fiindcă Puh părea dezamăgit, se grăbi să adauge: dar e mai Mare decât Negustorii.

— Un Urs ar putea fi aşa ceva?

— Sigur că ar putea, spuse Christopher Robin. Te fac eu cavaler. Şi luă un băţ şi-l atinse pe Puh cu el pe umăr spunând: Ridică-te, Sir Puh de Urs, cel mai devotat dintre toţi Cavalerii mei.

Şi Puh se ridică, apoi se aşeză şi spuse „Mulţumesc”, ceea se cuvine să spui după ce ai fost făcut cavaler şi se cufundă din nou într-un vis, în care el şi Sir Pompă şi Sir Brazilia şi Negustorii trăiau împreună cu un cal şi în care erau cavaleri devotaţi (toţi cu excepţia Negustorilor, care

îngrijeau calul) Bunului Rege Christopher Robin… şi din când în când, el clătina din cap şi spunea către sine „Nu e bine ce fac”. Apoi începu să se gândească la toate lucrurile pe care ar vrea să i le spună Christopher Robin când se va întoarce de unde va fi plecat şi cât de năucitor ar fi pentru un Urs cu Minte Foarte Puţintică să încerce să le rânduiască în capul lui.

— Aşa că poate, spuse el trist către sine, Christopher Robin n-o să-mi mai spună nimic. Şi se întrebă dacă a fi Cavaler Devotat însemna că tu doar ai fost tot timpul devotat fără să ţi se spună tot felul de lucruri.

Apoi, la fel de brusc, Christopher Robin, care continua să privească lumea cu bărbia sprijinită în mâini, strigă „Puh!”

— Când eu… când… Puh!

— Da, Christopher Robin.

— N-o să mai fac Nimic.

— Da, spuse Puh.

Când eu… când… Puh!

— Da, Christopher Robin.

— N-o să mai fac Nimic.

— Niciodată?

— Nu atât de mult. Nu te lasă.

Puh dorea ca el să continue, dar el tăcu din nou.

— Da, Christopher Robin, îl încuraja Puh.

— Puh, când eu… ştii *tu*… când eu nu o să fac Nimic, o să treci pe aici uneori?

— Numai Eu?

— Da, Puh.

— O să fii şi tu aici?

— Da, Puh, o să fiu, zău. Îţi *promit* că o să fiu, Puh.

— Asta-i bine, spuse Puh.

— Puh, *promite-mi* că n-o să mă uiţi niciodată. Nici măcar când o să am o sută de ani.

Puh chibzui un pic.

— Câţi ani o să am *eu* atunci?

— Nouăzeci şi nouă. Puh dădu din cap.

— Promit, spuse el.

Cu ochii încă aţintiţi asupra lumii, Christopher Robin întinse o mână şi atinse laba lui Puh.

— Puh, rosti deschis Christopher Robin, dacă eu… dacă eu n-o să fiu chiar… se opri şi mai încercă o dată. Puh, *orice* se va întâmpla, tu o *să înţelegi*, nu-i aşa?

— Ce să înţeleg?

— A, nimic, izbucni în râs şi se ridică brusc. Hai cu mine!

— Unde? întrebă Puh.

— Oriunde, spuse Christopher Robin.

*

* * *

Au plecat deci împreună. Dar oriunde se vor duce şi orice li se va întâmpla pe drum, în acel loc fermecat din creasta Pădurii, un băieţel şi Ursul lui se vor juca întotdeauna.